XII. évfolyam, 27. szám
1956. július 5.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Vásároljon mindent egy helyen

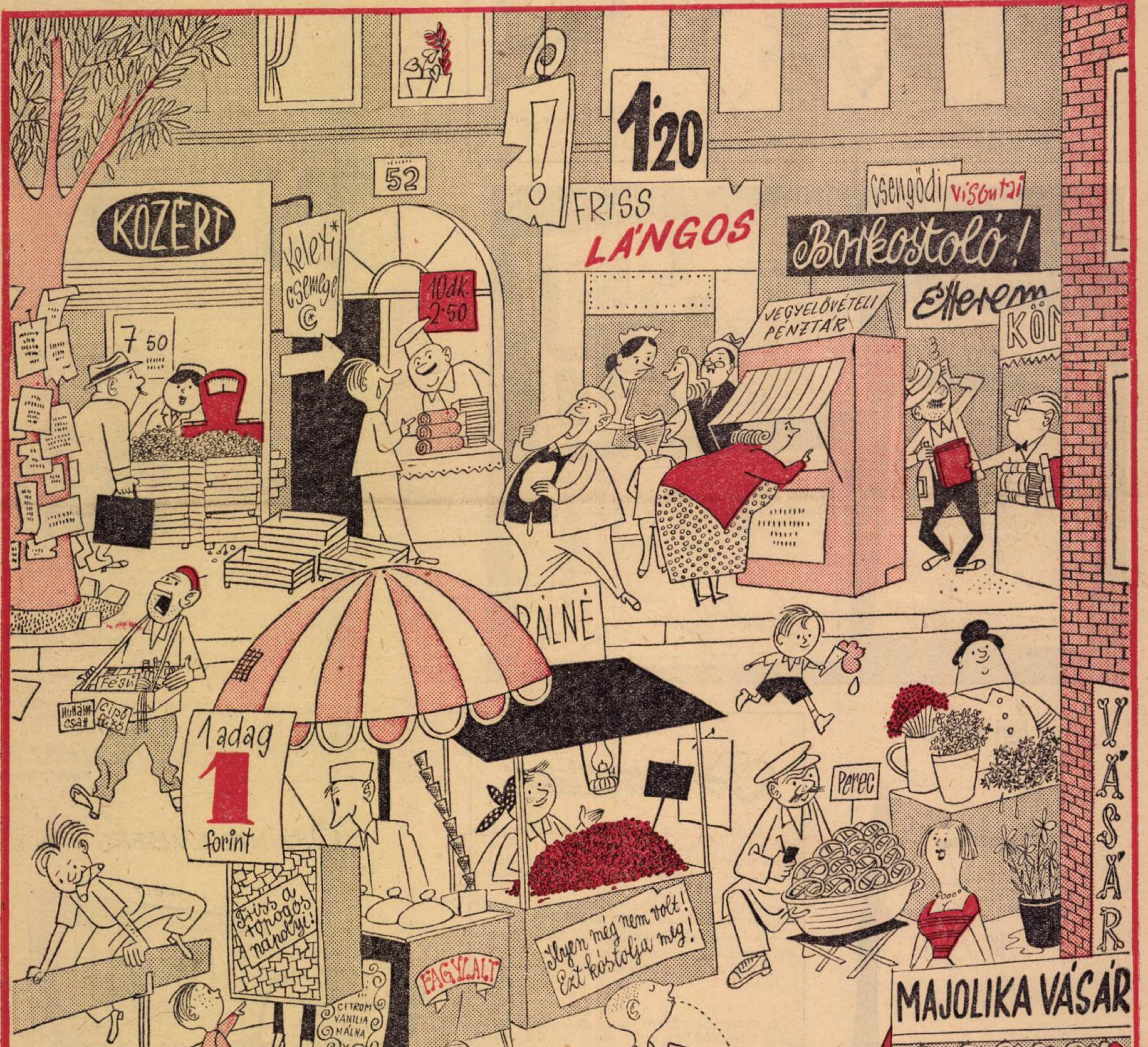
KÖZÉRT
7 50
52
Keleti* csemege
!
1'20
FRISS LÁNGOS
10dk. 2·50
Csengődi
Visontai
Borkostoló!
JEGYELŐVÉTELI PÉNZTÁR
Étterem
KÖN
PÁLNÉ
Fésű
Hullámcsat
Cipőfűző
1 adag 1 forint
Friss a ropogós napolyi!
CITROM VANILIA MÁLNA
FAGYLALT
Ilyen még nem volt! Ezt kóstolja meg!
Perec
VÁSÁR
MAJOLIKA VÁSÁR
Trafik
KASSO

— a pesti utcán

Inkább pihenne...

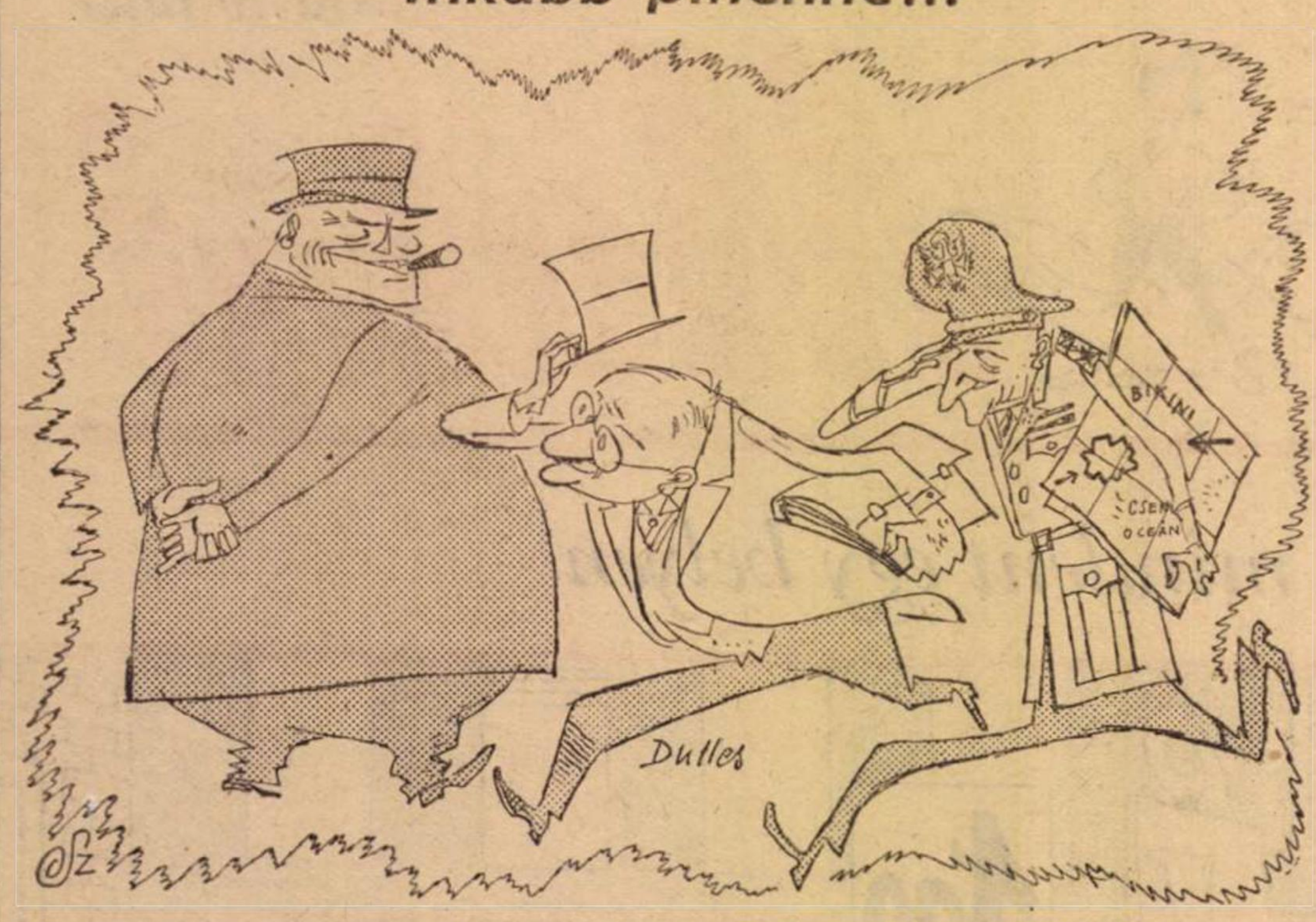

Tőkés: Gratulálok, Mr. Dulles, az utóbbi időben nagy rádióaktivitást fejt ki.

Kaland a kupéban

HÚGOM kislányát vittem le Pécsre a zsúfolt éjszakai személylyel, s a gyerekkocsiban utaztam. Akkor már évek óta nem láttam kamasz-időm városát.

A kupéban sűrű homály volt, csak az apró függőágyakban szendergő csemeték fehér pendelye világított néhol. Éjfél körül fiatal férfi szállott föl hozzánk. Karján plédbe burkolt csecsemőt hozott és óvatosan elhelyezte az egyik üresen maradt hálóban. Ahogy a vonat elindult, az állomás bevillanó lámpáinál megismertem a férfi arcát.

Mit gondolnak, ki volt? A nagy Deli Tibor, diákkori szobatársam, gimnazistakorom legendás alakja, az örök tréfacsináló ifjú színész. Vajon maradt-e valami vad, riasztó és költői ötletességéből? Vagy kettőnk közül ő lett a lehiggadt családapa, az elégedett férj?

Még érettségi előtt elhódította tőlem a lányt, akit szerettem. Később olyasmit hallottam, hogy megesküdtek. Lám, most az ő gyerekük alszik az ülések fölött himbálózó függőágyban! Vajon hasonlít-e Ilzéhez? — tűnődtem, s a szívem erősen fájni kezdett.

— Te vagy az, Zoltán? — kérdi tőlem.

— Szervusz, Tibi! Én vagyok.

Leültünk egymás mellé.

— Hát mesélj! — kezdi. — Meddig laktál Boros néninél?

— Végig. Az utolsó vizsgámig ...

— Nem tudod, mit csinált a dobbal?

— Évekig őrizte. Sírkövet akart csináltatni az árából az urának.

Szemem előtt megjelent a cintányérokkal fölszerelt hatalmas jazzdob, amit Tibor zálogul hagyott Boros néninél.

— Síremléket?

— Azt.

Elégedetten nevetett, kivillantva fehér fogait.

— Hol játszol? — kérdem.

— Például itt — feleli és gyanúsan mosolyog. — Egyébként darabot írok. Kitűnő, vonalas témám van. Idehallgass! Egy fiatal, lelkes tűzoltóról szól, aki tökéletesen kitanulja a szakmát, éjt nappallá téve dolgozik, magol és mit gondolsz miért? Egy hatalmas, lebírhatatlan, gigászi tűzről ábrándozik, amit majd ő fog eloltani. Szép, nem?

— Ahogy vesszük ... — vélem tétován.

— Végre támad ilyen tűz. Hosszú, kimerítő küzdelem után tudnak csak végezni vele. Hősöm a legjobb tűzoltók között van, kitüntetést kap. Ám az első estén kiábrándult és szomorú. Hát csak ennyi volt az egész? Ezért tanultam, ezért gyakorlatoztam annyit? Csak sokára alszik el, de végül is új, még nagyobb, még veszedelmesebb tüzekről álmodva tölti az éjt. És álmában boldog, mert tudja, hogy nagy jövő vár rá. Tetszik?

— Én azt hiszem, te félreérted a dolgokat, Tibi. Ez a téma cseppet sem vonalas...

— Hagyd csak! — legyint, s cigarettára gyújtana. Figyelmeztetem, hogy ez itt tilos.

— Gondolj a srácokra! ...

Még sokáig beszélgetünk diákkori emlékeinkről. Tibor volt a leggálánsabb ifjú lovag az egész városban. Szegény gyerek volt, de éjszaka kóbor macskákat, kutyákat fogott, s reggel eladta az orvosi fakultáson, kísérleti célokra. Most is látom, amint szalonnás ördögbőr-nadrágjában, sötét arccal, éjszakai vadászatra indul a halpiac tájára, ő, akinél jobban senki nem ismerte a francia négyes figuráit, s aki olyan világfias előkelőséggel tudott meghajolni a lányosházak finom szalonjaiban! ... Egy nagy farkaskutyát többször is eladott, ez a kutya két ízben szétfeszítette a ketrecrácsot és satnyább társaival együtt szélnek eredt. A kapott pénzen Tibor rózsacsokrot hozatott a pesti repülőgéppel, valamelyik ideáljának. Talán Ilzét is így hódította meg. Vajon milyen lehet a gyerekük? Fiú-e, lány-e? Minduntalan eltereli róla a szót, nyilván nem akarja feltépni a régi sebet.

Hajnali leszálláskor azután színt vall. Utolsónak maradunk a kocsiban. Tibor körülnéz, majd kiemeli a plédbe burkolt csecsemőt a függőágyból és se szó, se beszéd, beleteszi a bőröndjébe.

— Francia baba — mondja vigyorogva.

— Nem értem.

— Pedig egyszerű. Így szoktam kényelmesen utazni — szól sunyin és rámkacsint.

— És Ilze? — kérdem remegve.

— Ilze? Hát az ki? — olyan ostoba arcot vág, amilyen csak telik tőle, én pedig boldog melegséget érzek a szívem körül.

És a bőröndbe zárt csecsemővel elindulunk a diákkori város felé.

Rubin Szilárd

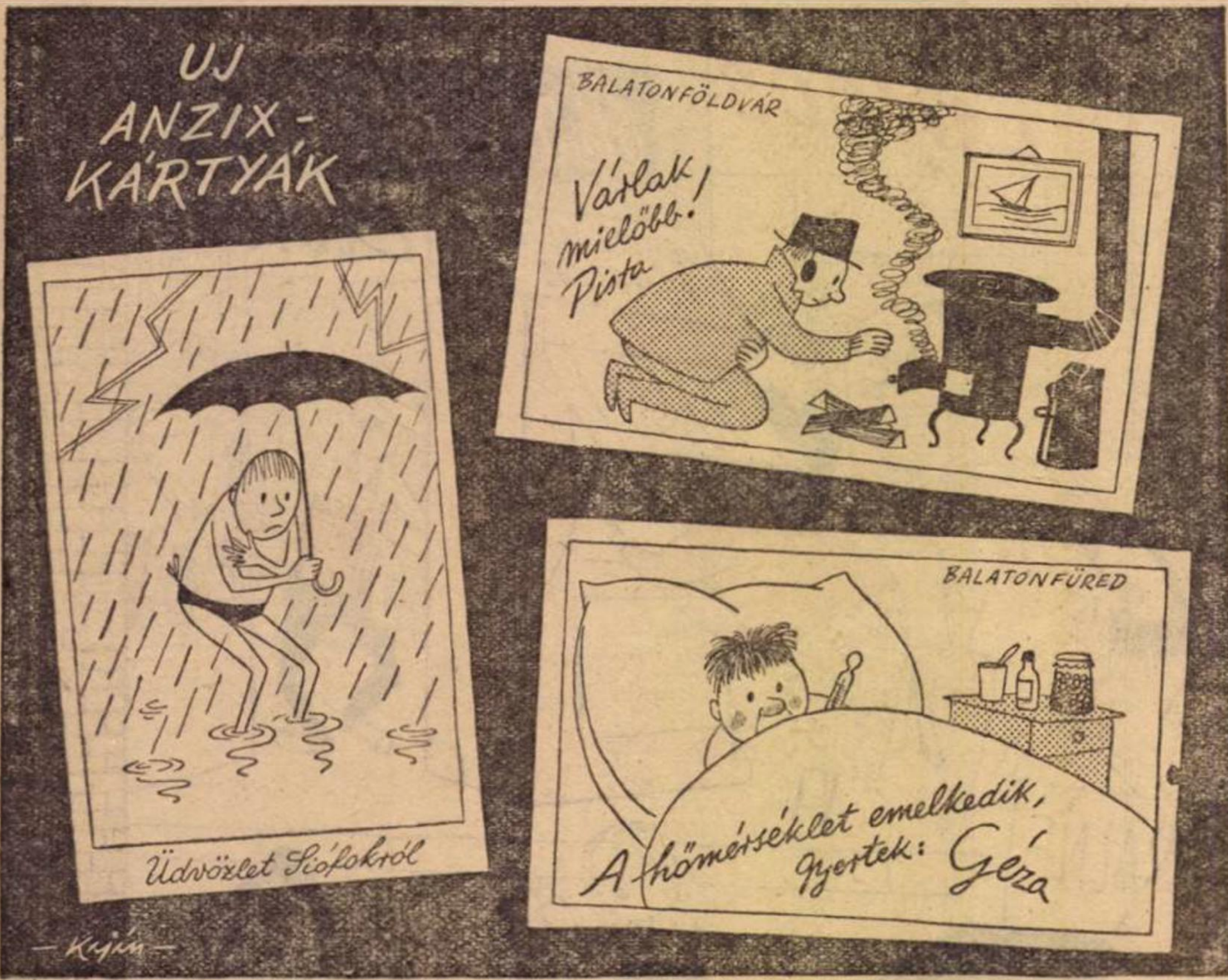

Égi szózat

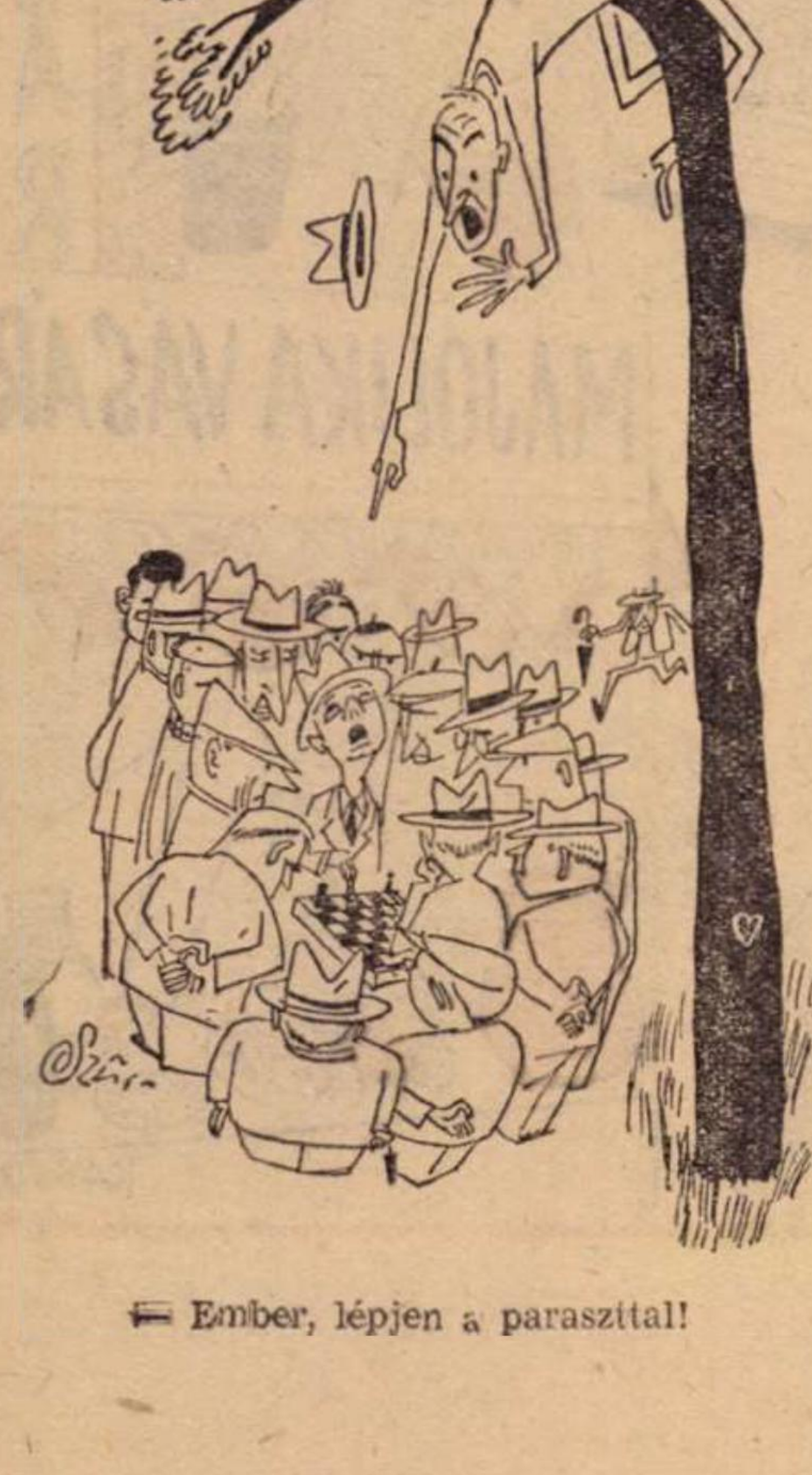

— Ember, lépjen a paraszttal!

A humor könyvéből

G. B. SHAW nem szerette, ha étkezés közben szól a zene. Amikor a tiszteletére rendezett egyik ünnepi ebéden látta, hogy jazz-zenekar jelent meg a teremben, odament a karmesterhez és így szólt hozzá:

— Megtenné-e azt a szívességet, hogy az étkezés alatt azt játszaná, amire megkérem?

— A legnagyobb készséggel, Mr. Shaw, de tessék megmondani, hogy mit játsszak?

— Dominót — válaszolt Shaw fagyos mosollyal.

★

ALBERT EINSTEIN egy alkalommal meglátogatta New Yorkban egyik tudós barátját, akivel igen meghitt viszonyban volt. Épp ezért, a barát figyelmeztette Einsteint, hogy esőköpenye már nagyon kopott és mit szólnak majd az emberek, ha őt ilyen kabátban látják.

— Ugyan, kérem, hiszen itt nem ismer engem senki — válaszolta Einstein.

Amikor a New York-i barát három év múlva Princeton egyetemi városkában, Einstein állandó lakhelyén viszonozta a látogatást, csodálkozva látta, hogy világhírű kollégája még mindig ugyanazt a kopott esőkabátot viseli.

— De kedves tanár úr — mondta a vendég — ez a kabát már igazán olyan borzalmasan kopott, hogy nem volna szabad viselnie. Mit fognak önről gondolni az emberek ...

— Áh! Itt igazán nem fontos ez a dolog — felelte Einstein —, hiszen itt mindenki tudja, hogy ki vagyok.

ŐSZINTE EMBER

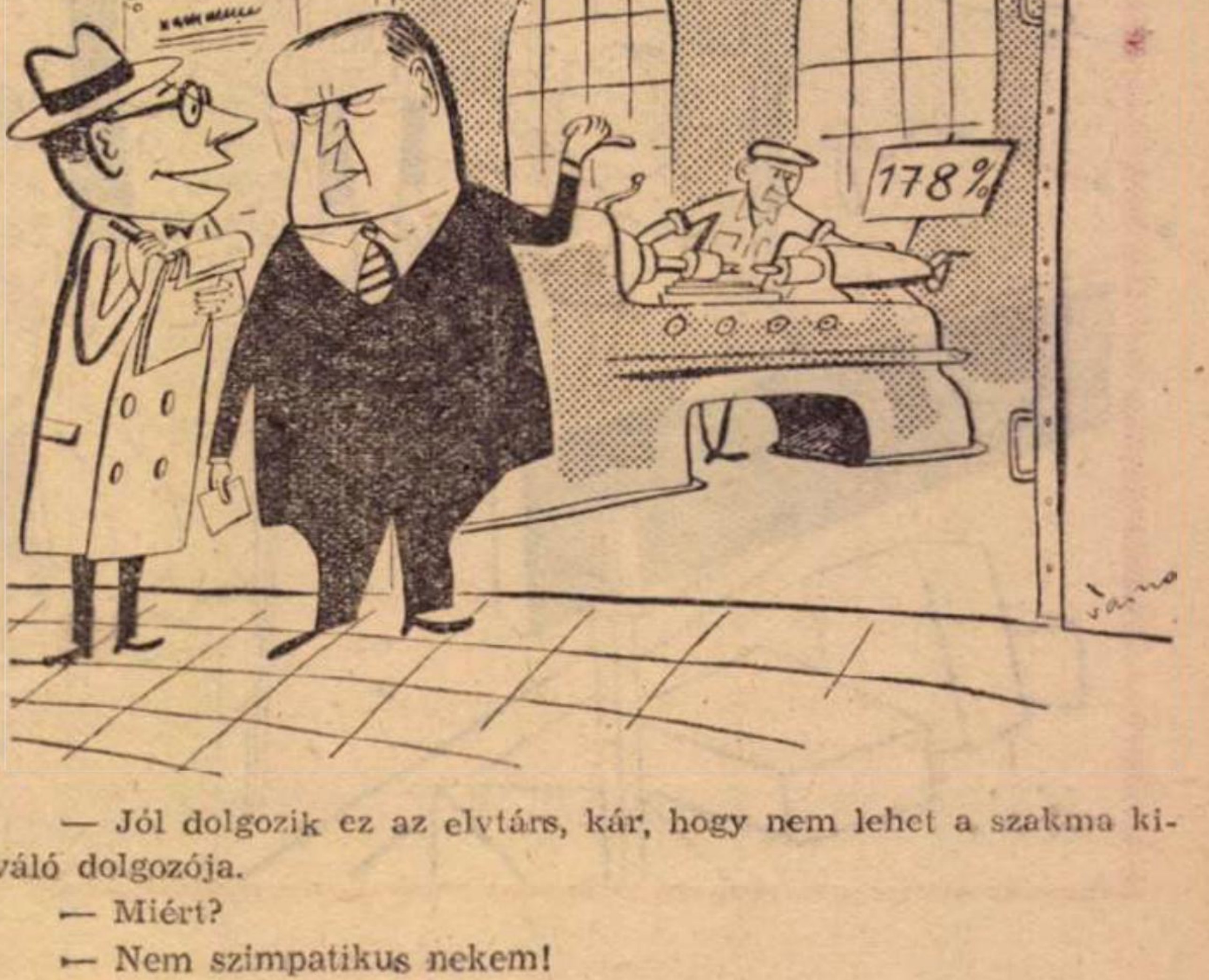

— Jól dolgozik ez az elvtárs, kár, hogy nem lehet a szakma kiváló dolgozója.

— Miért?

— Nem szimpatikus nekem!

MEFO és egyebek a martfűi Tisza Cipőgyárban

Lóg az eső, a Ludas Matyi mégis a harmincegyedik „látogató" a martfűi Tisza Cipőgyárban. Jönnek ide csőstől a *„Beruházástól"*, a *„Kivitelezőktől"*, a *„Tervezőktől"*, a *„Felettes Szervektől"* és mindezekkel összefüggő minisztériumoktól. Csak a múlt évben is háromezeregyszáz látogatót fogadtak a vendégszerető gyárban, húszezer levelet kaptak, ebből tizenhatezret meg kellett válaszolniok. Ha másokon múlna, ki sem látszanának a bürokráciából, de szerencsére ez jórészt a gyáron is múlik és amint látom, Martfűn nem szívják mellre a dolgokat, különben külön gyári idegorvost is kellene szerződtetniök. A termeléssel nincs baj, *kitűnően dolgozik a gyár*, csak éppen a bürokrácia hinárja tekeredik körülötte. A múlt évben például felvettek a gyárban egy úgynevezett „Tűzrendészeti jegyzőkönyvet". Huszonhét oldalon áldoztak ebben a tűzoltók védőszentjének, Flóriánnak, melyből írd és mondd, háromszázharminc pontból álló „Határozat" született.

Az export kosárlabdacipők sikere

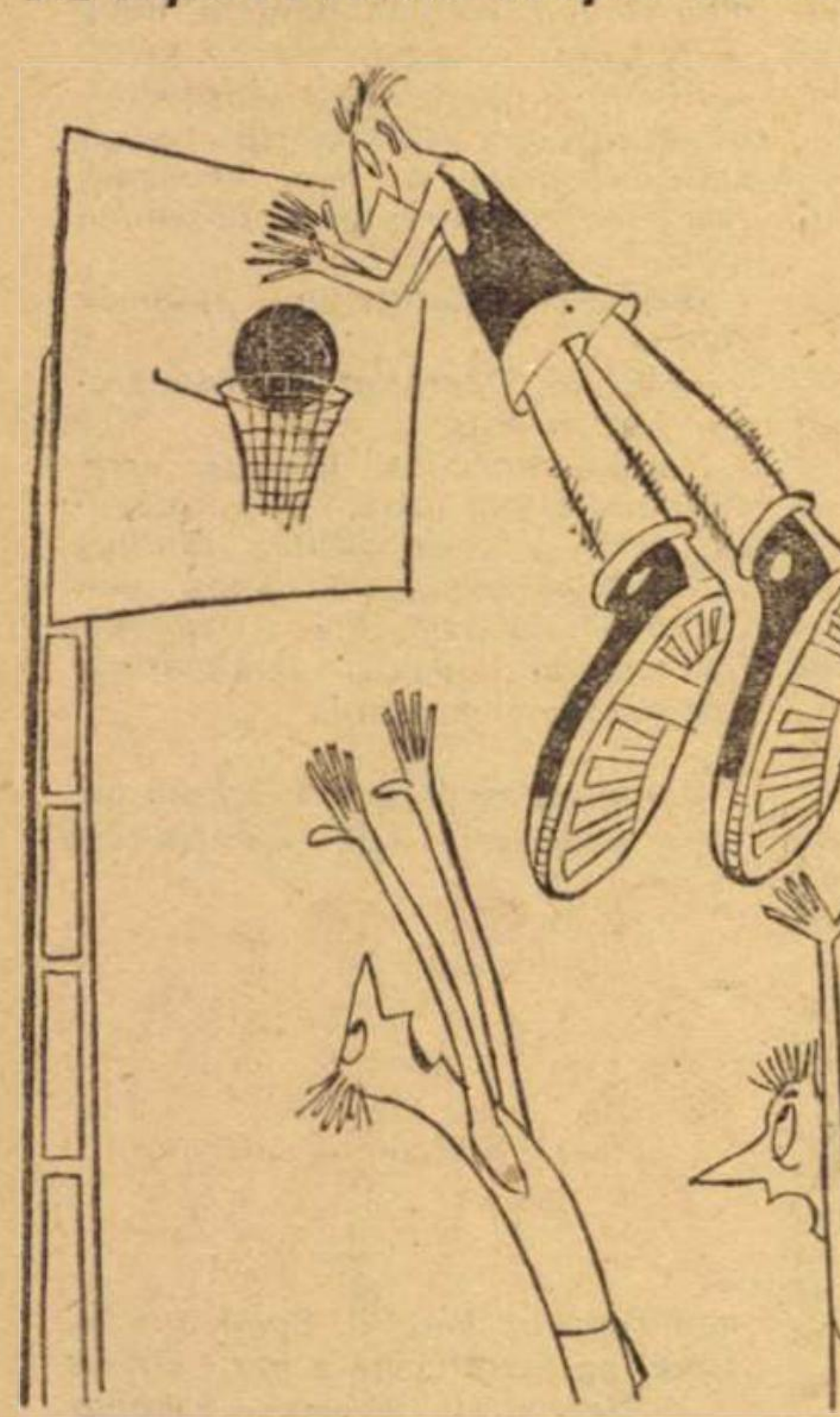

— Nézd, mekkorát ugrik!
— Nagy kunszt, ilyen cipővel...

Mindez azonban csupán *pihentető* a gyár egyik-másik *„bürokratikus vonalán"*, ahogy itt, Martfűn mondják. Igazában nem is vonal ez, hanem girbe-görbe labirint. Ha a gyárnak valamiféle bőranyagra van szüksége, azt csak a budapesti *Bőrellátón* keresztül rendelheti meg — a simontornyai, vagy a pécsi bőrgyárból. A világért sem közvetlenül, mert ez túl egyszerű volna. Sőt kellékeket is csak a Bőrellátón keresztül kaphat a gyár. Méghozzá nem is olyant, amilyent a gyár szeretne venni, hanem olyant, amilyent a Bőrellátó el akar adni. — „Rossz a csat — közlik az egyik fajtáról a Bőrellátóval — másikat kérünk." Hiába kérik: a Bőrellátó nem ad másikat. Miért is adna? Sok tízezer van még a raktáron a rossz csatból, azt kell előbb eladnia. A gyár pedig küszködik, verekszik, máshol nem veheti meg a csatot, de nem rongálhatja a jó hírnevét sem azzal, hogy a Bőrellátó sikertelen csatjait a Tisza-cipőkre tegye. Ez már nem is bürokrácia, hanem konfliktus. Méghozzá a javából. De még nem mindennek a teteje. Az csak most jön: a Bőrellátó a gyártelepen raktárt tart fenn és ezt a raktárt a Tisza Cipőgyár kezeli. Jogosan kérdezik Martfűn: Miért nem függetlenítik a Bőrellátótól az olyan nagy üzemeket, mint a Tisza Cipőgyár. Maradna még elég dolga a Bőrellátónak.

Ha tud még követni a kedves olvasó, megismertetem a *MEFO*-val is. Nem kell megijedni, nem új cég. Ez a Belker. egyik főosztálya, a „Minőségi Ellenőrző Főosztály". A MEFO a Tisza Cipőgyárban huszonnégy emberrel dolgozik és emellett magának a gyárnak is van harminc meósa. A MEFO huszonnégy embere *tartós kiküldetésben* van és mi tagadás, sok pénzébe kerül az államnak. A gyár javasolta, hogy vagy a MEFO menjen más kiküldetésbe, vagy megszünteti a saját gyári meóját. A MEFO azonban nem enged a negyvennyolcból: megmaradt tehát a teljes apparátus, a minisztériumi és a gyári is. Martfűn azt mondják: A MEFO a kákán is csomót, a hibátlan cipőn is hibát keres, hogy bizonyítsa mennyire szükség van rá; a gyári meó pedig azért *kell a MEFO-nak*, hogy ha a kereskedelem reklamál, legyen kit felelősségre vonni. És ebben maradtak...

Még egy-két szó a gyárról. Rengetegféle cipő készül itt — futószalagon, automatagépen. A nagyon divatos *balett-cipőt* is itt gyártják. Sokat és több színben. Pesten mégis keveset kapni belőle — azt a keveset is szín nélkül. A gyár a világ hetvenhat városába exportál. Az egyik közép-keleti ország például innen rendelt hadserege számára könnyű vászonbakancsokat — narancssárga felsőrésszel. Fiatal a gyár: a dolgozók átlagos életkora 22 év. Igazgatója, *Ács Antal* 35 éves. A Tisza Cipőgyár most lett *tizenharmadszor élüzem.*

Két futószalag

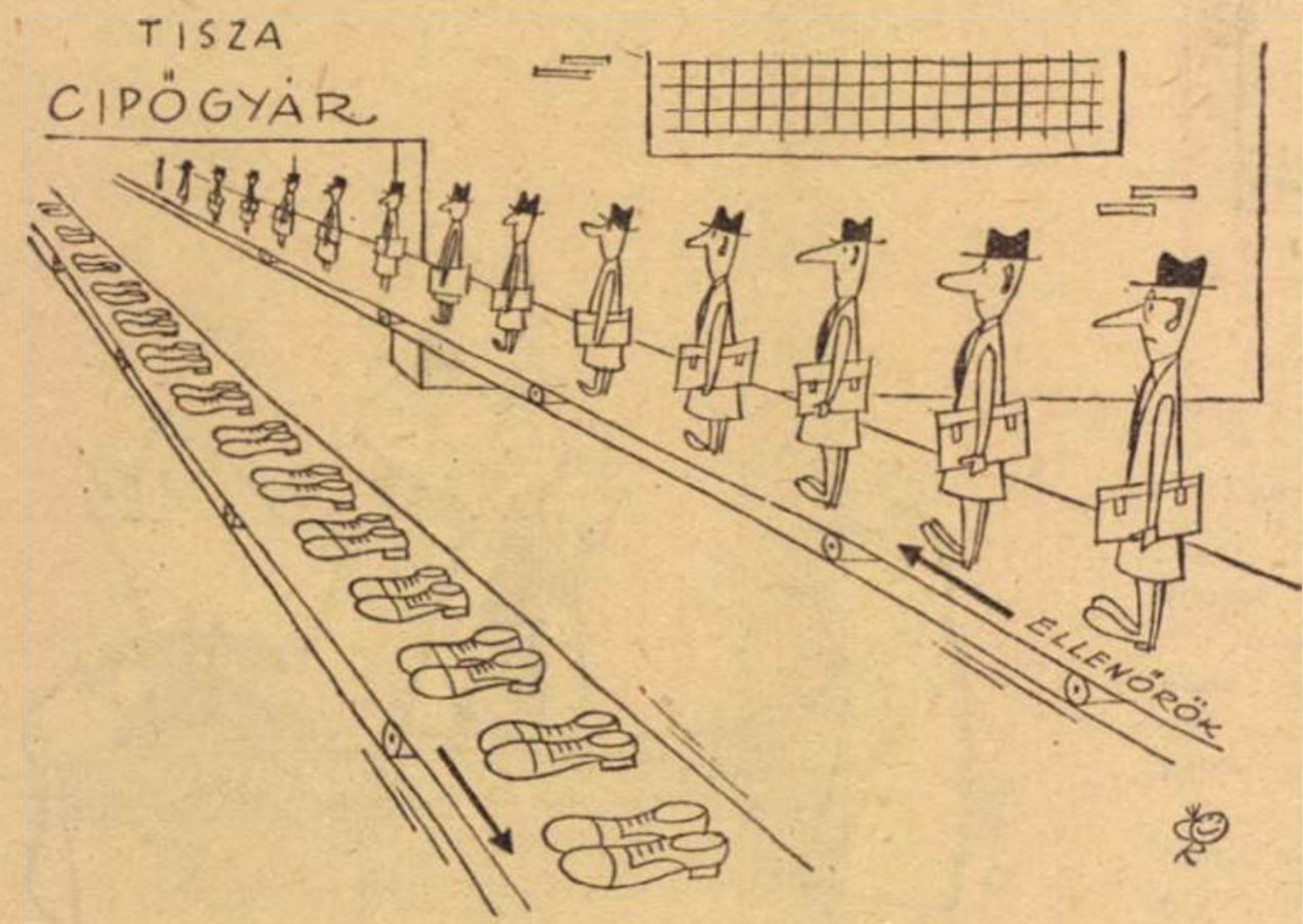

Az egyik segíti a termelést, a másik akadályozza.

Azt mondják Martfűn: a Tisza Cipőgyárban nem sok keresnivalója van a Ludas Matyinak. Lehet. De körülötte annál több.

Földes György

A felettünk lakó

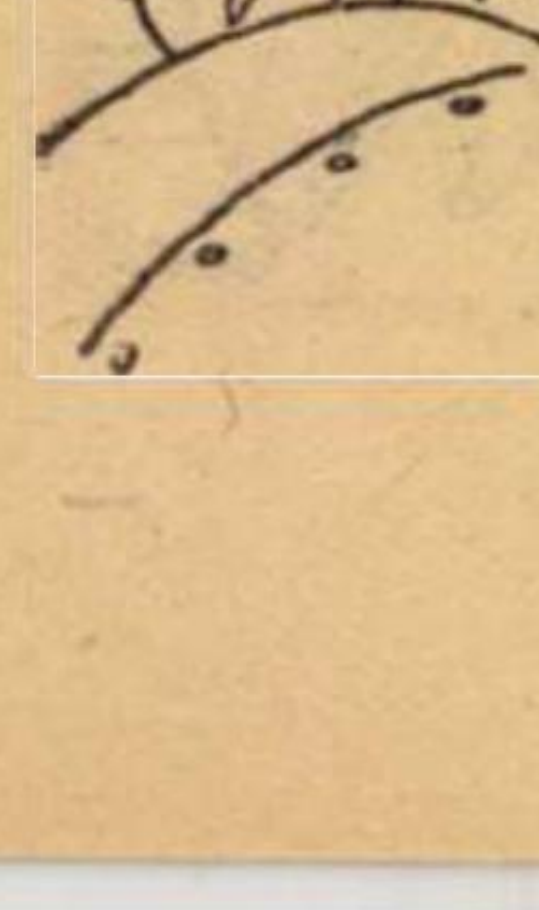

Hajnalban ötkör dühösen ébredtem:
Felettünk trappolt két nagy, trampli láb.
Másnap is erre ébredtem. „Ja, ő az!
Otromba medve..." — s aludtam tovább.
Ez így ment napról napra. Ám ötödnap
Furcsa csendre riadtam: „Már negyed!
Ez elaludt! Elkésik... Mit tegyek?!"
De dobbant a két láb, s én felderülten,
Boldog, szokott álomba szenderültem.

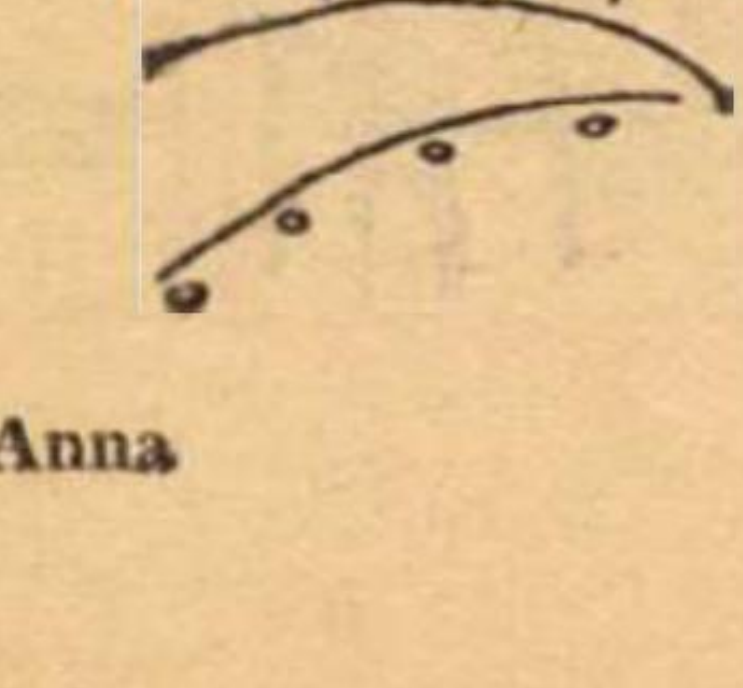

Bede Anna

Hajóról öntöznek a Hortobágyon

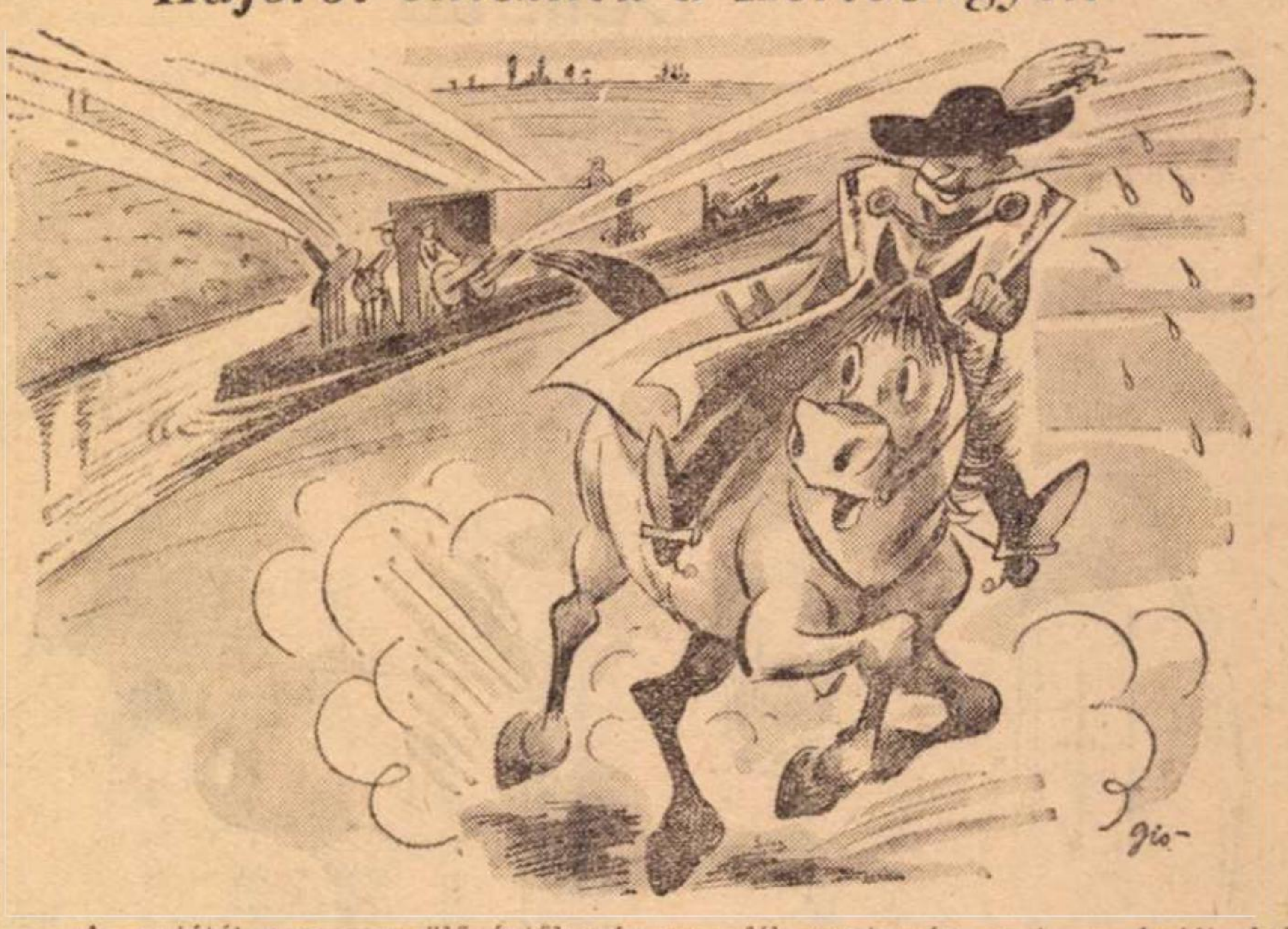

— Az autótól meg a repülőgéptől már nem fél, most már csak a hajót kell megszoknia...

Egyes labdarúgók figyelmébe

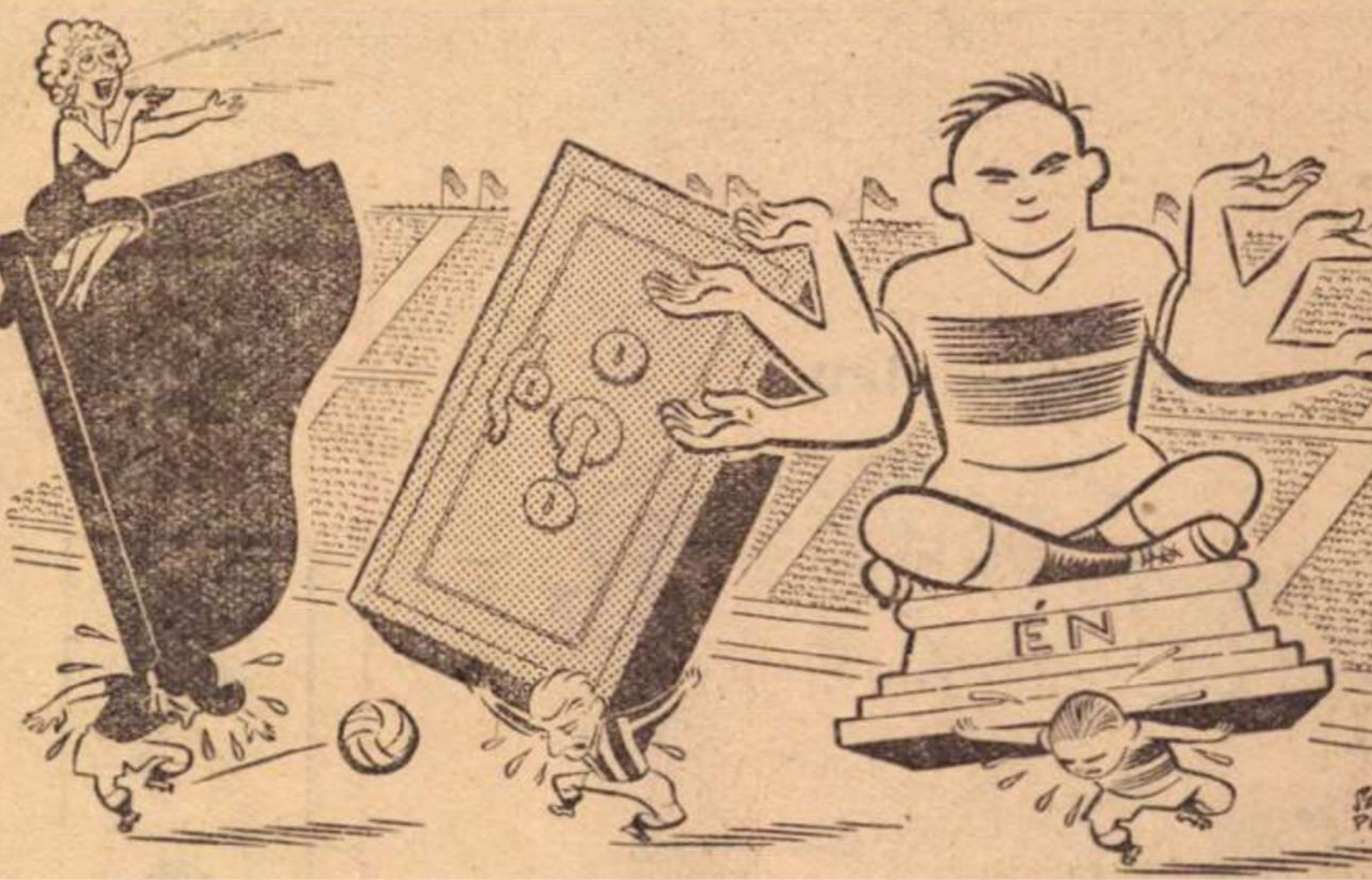

Bizonyos terhek nélkül könnyebb futballozni...

Külföldi Szemle

Menekülés az adó elől

A „United Press" jelenti a franciaországi Poitiersből, hogy egy Louis Vuillenier nevű úriember eredeti módon védekezett az adó ellen. Az illetőnek egy 32 szobás kastélya volt. A kastély 1865-ben épült, s már tatarozásra szorult, tulajdonosának azonban nem volt pénze rá. Szerette volna eladni a kastélyt, de nem akadt rá vevő. Túlságosan magas volt a kastély adója is. Monsieur Vuillenier úgy találta, hogy a javítási költségeknél és az adónál sokkal olcsóbb a dinamit. Azt vásárolt tehát, és felrobbantotta a kastélyt.

Filozófiai érvelés

Los Angelesből jelenti a „New York Herald Tribune", hogy Mrs. Elin Griffiths Lattimer, a California-egyetem hallgatója 10 000 dollár kártérítésre beperelte Dr. Donald A. Piatt professzort, a filozófia tanárát. A professzor ugyanis betörte az orrát hallgatónőjének, miközben azon vitatkoztak, hogy ki volt nagyobb bölcselő: Sokrates vagy Platon?

Sír a kislány

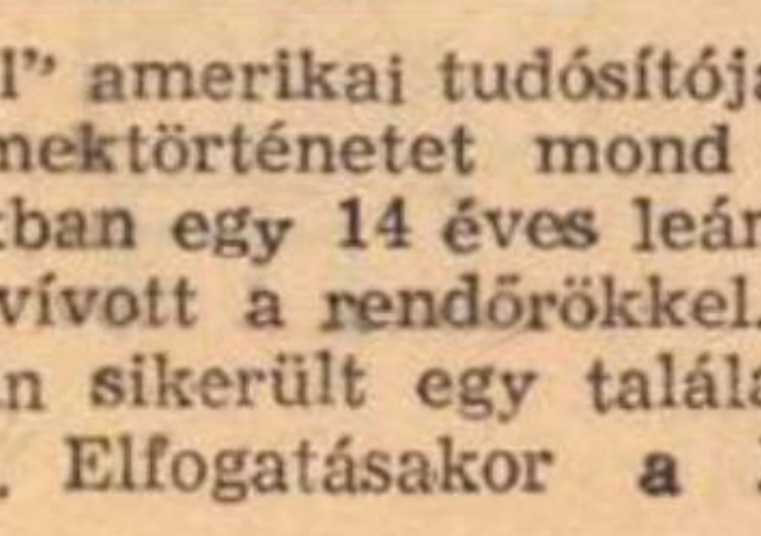

A „Daily Mail" amerikai tudósítója megható kis gyermektörténetet mond el. A baltimorei parkban egy 14 éves leány kétórás tűzharcot vívott a rendőrökkel. Végül elfogták, miután sikerült egy találatot elérni a bokáján. Elfogatásakor a kislány megkérdezte, hogy hány zsarut (angolul „cop") sikerült kinyírnia. Amikor meghallotta, hogy egyet sem, keservesen sírni kezdett. Alig tudták megvigasztalni.

A hosszú élet titka

Az amerikai „Wall Street Journal" cikket ír egy bizonyos Eustace Coleridge nevű fiatalemberről, aki elhatározta, hogy az orvostudomány segítségével igyekszik elkerülni a halált. Elővigyázatossági intézkedései közül csak néhányat idézünk: Minden három hónapban tetőtől talpig megvizsgáltatta magát. Ha esett az eső, otthonmaradt. Kidolgoztatta és betartotta a tökéletes étrendet. Kivétette manduláit, vakbelét. Nem ivott, nem dohányzott, nem idegeskedett, nem aggódott. Csak fehér ruhát hordott. Az újság meleg szavakkal emlékezik meg a most elhúnyt Mr. Coleridgeről, aki minden gondossága mellett megfeledkezett a gyorshajtás veszélyeiről.

A nő, aki ugat

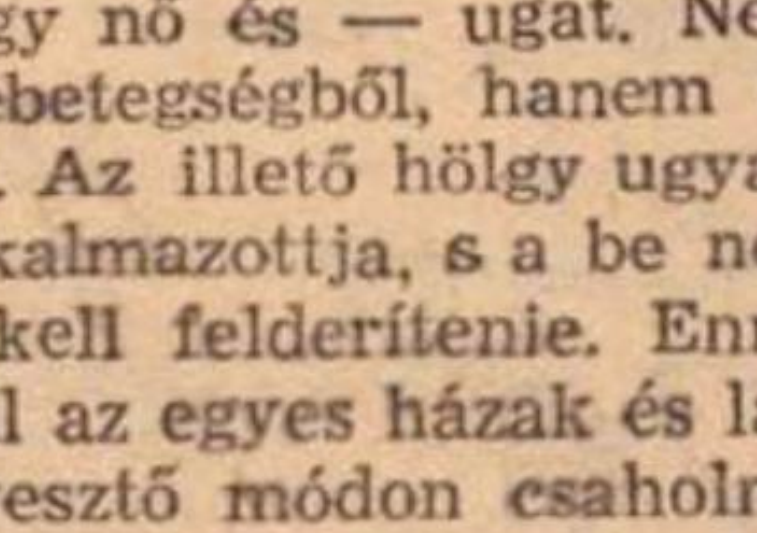

A stockholmi mellékutcákban gyakran feltűnik egy nő és — ugat. Nem divatból, nem elmebetegségből, hanem megélhetése érdekében. Az illető hölgy ugyanis az adóhivatal alkalmazottja, s a be nem jelentett kutyákat kell felderítenie. Ennek érdekében megáll az egyes házak és lakások előtt és megtévesztő módon csaholni kezd. Az udvarias kutyák visszaugatnak, s ezzel elárulják jelenlétüket, akár be vannak jelentve, akár nincsenek.

A magát ebnek kiadó nő különben a „Le Drapeau Rouge" tudósítása szerint úgy vigyáz a hangjára, mint egy énekesnő, hiszen ez a kenyere.

Délibáb

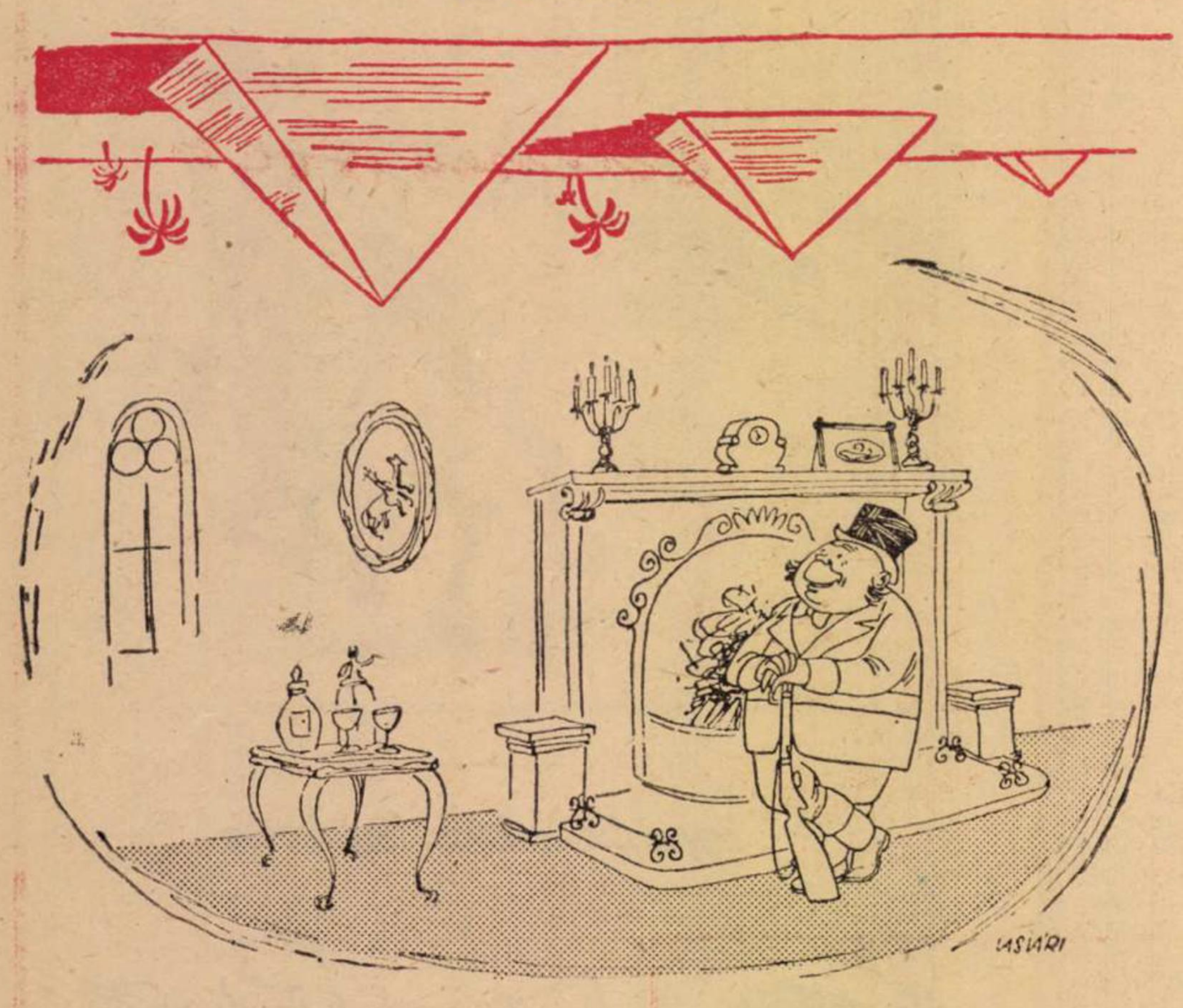

A „Sztarsel" egy vidám utazásáról

Előljáróban hadd mondjam el, hogy a bulgáriai Sztarsel munkatársa vagyok. Egy vidám társasutazással meglátogattam Budapestet és testvérlapunkat, a Ludas Matyit. Hadd meséljem el annak hasábjain utiélményeinket.

★

Negyvennégyen indultunk el Szófiából a „Balkán Turiszt" autóbuszán. Pompás hangulat uralkodott a határig, ott azonban izgalom homályosította el a jókedvet. Mi lesz a vámvizsgálattal? Ugyanis — köztünk legyen szólva rengeteg keleti édességet, olajbogyot, valódi bolgár szilvóriumot és egyéb csere-cikket hoztunk magunkkal, hogy némi kis forintzsebpénzhez jussunk. De a vámőrök csak kedvesen bólintgattak, mi pedig örültünk, hogy nem kell azt a sok holmit a határállomáson elfogyasztani.

BALKÁN-TURI

★

A jugoszláv határon felszólítottak bennünket, hogy toljuk vissza az óráinkat, hadd egyezzenek a nyugat-európai idővel. Jelentőségteljesen összenéztünk és engedelmeskedtünk. Annál nagyobb volt az örömünk, amikor a magyar határon azt az utasítást kaptuk, hogy toljuk csak előre az óránkat. Visszakaptuk a hatvan percet.

★

Öreg soförünk, Iván bácsi alapos gondossággal vette a kanyarokat és betartotta mind a jugoszláv, mind a magyar közlekedési szabályokat. Sikerült is határás késéssel, éjfélkor megérkezni a magyar fővárosba. Mosolygó arcú, kedves, fiatal nő várt bennünket: Ilonka, tolmácsunk és idegenvezetőnk. Kiderült róla, hogy Budapesten született, bolgár kertész leánya. De azért beszélt bolgárul is, mégpedig olyan kedvesen, hogy mi nagyszerűen mulattunk aranyos kifejezésein.

Először a Népstadiont mutatta meg a másnap délelőtti program koronájaként.

— Ez a stadion! — mondotta büszkén.

Mi rögtön gyanítottuk, hogy itt labdát rúgnak, mégpedig fortélyosan, miután magyar futballistákról van szó.

Ezután rengeteg fürdőt mutatott meg Ilonka, megmagyarázta, hogy melyik mit gyógyit, sőt, az egyik szállodával egybekötött fürdőépületnél azt sem mulasztotta el megemlíteni, hogy a ház negyedik emeletén egy hires pesti színésznő lakik.

Büszkén mutatott egy épületre Ilonka:

— Ez az Operaház, de van szabad Operánk is.

Nagy kuncogás támadt erre. Csodálkoztunk azon, hogy tizenegy évvel a felszabadulás után külön kell hangsúlyozni, hogy van „szabad" dalszínház is Budapesten. Ilonka ugyanis „szabadtéri" operát akart mondani.

★

Budapest szépségével és ezen belül a budapesti nők szépségével nem tudtunk betelni. Egyik utitársunk így osztályozta a pesti nőket:

— Háromféle nő van a magyar fővárosban: szép, nagyon szép és irtó szép.

Alig várom, hogy ezt elmeséljem otthon a feleségének. Nagyon jól fog mulatni.

★

Meglátogattam a Ludas Matyit, hogy átadjam a kollégák testvéri üdvözletét. Én nem tudtam magyarul, Ludasék nem tudtak bolgárul és mégis csudajól megértettük egymást.

Dimitar Szimidov

Értekezleten

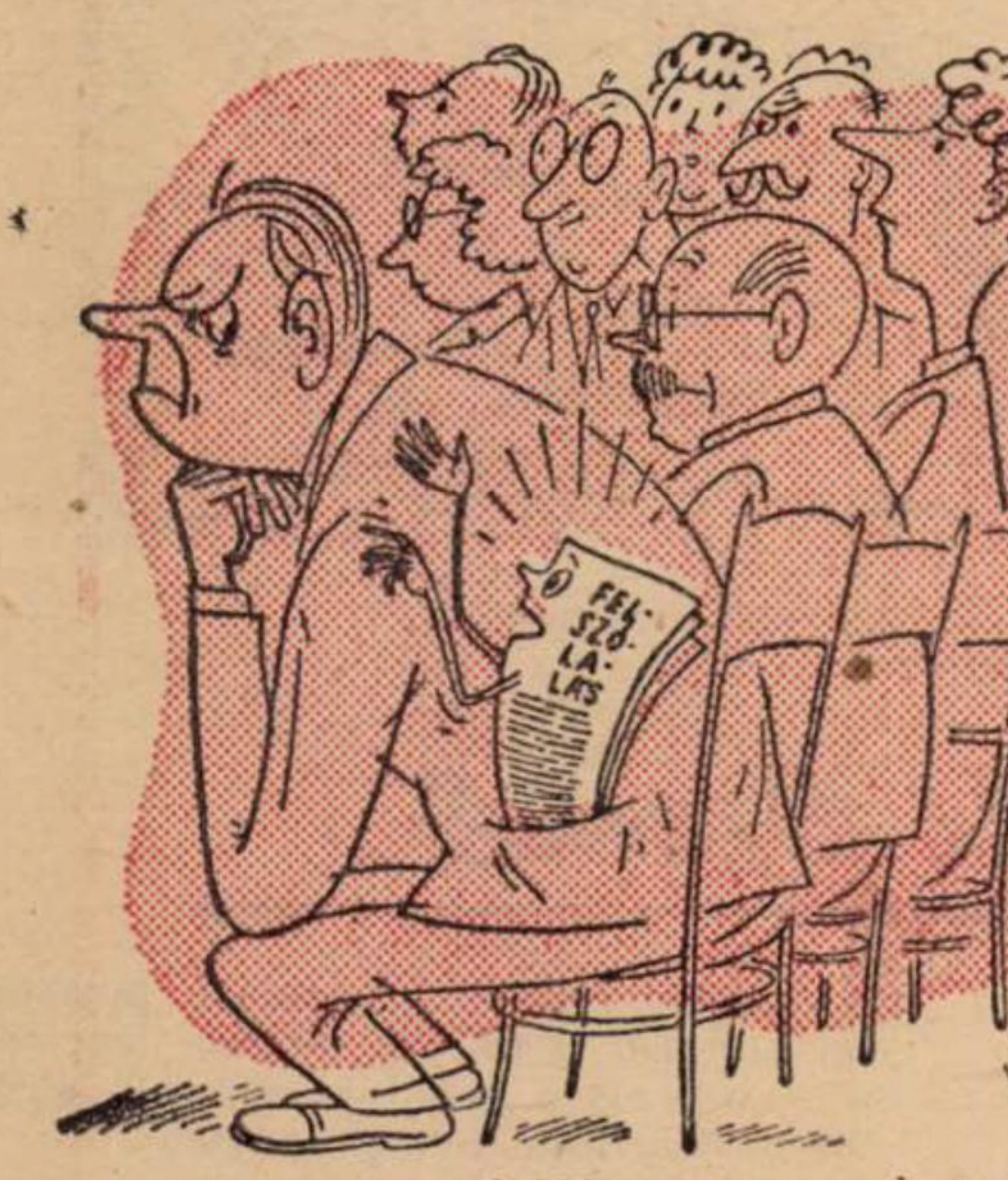

— Na mi lesz már? Mégsem mersz elmondani?...

Következetes divatdáma

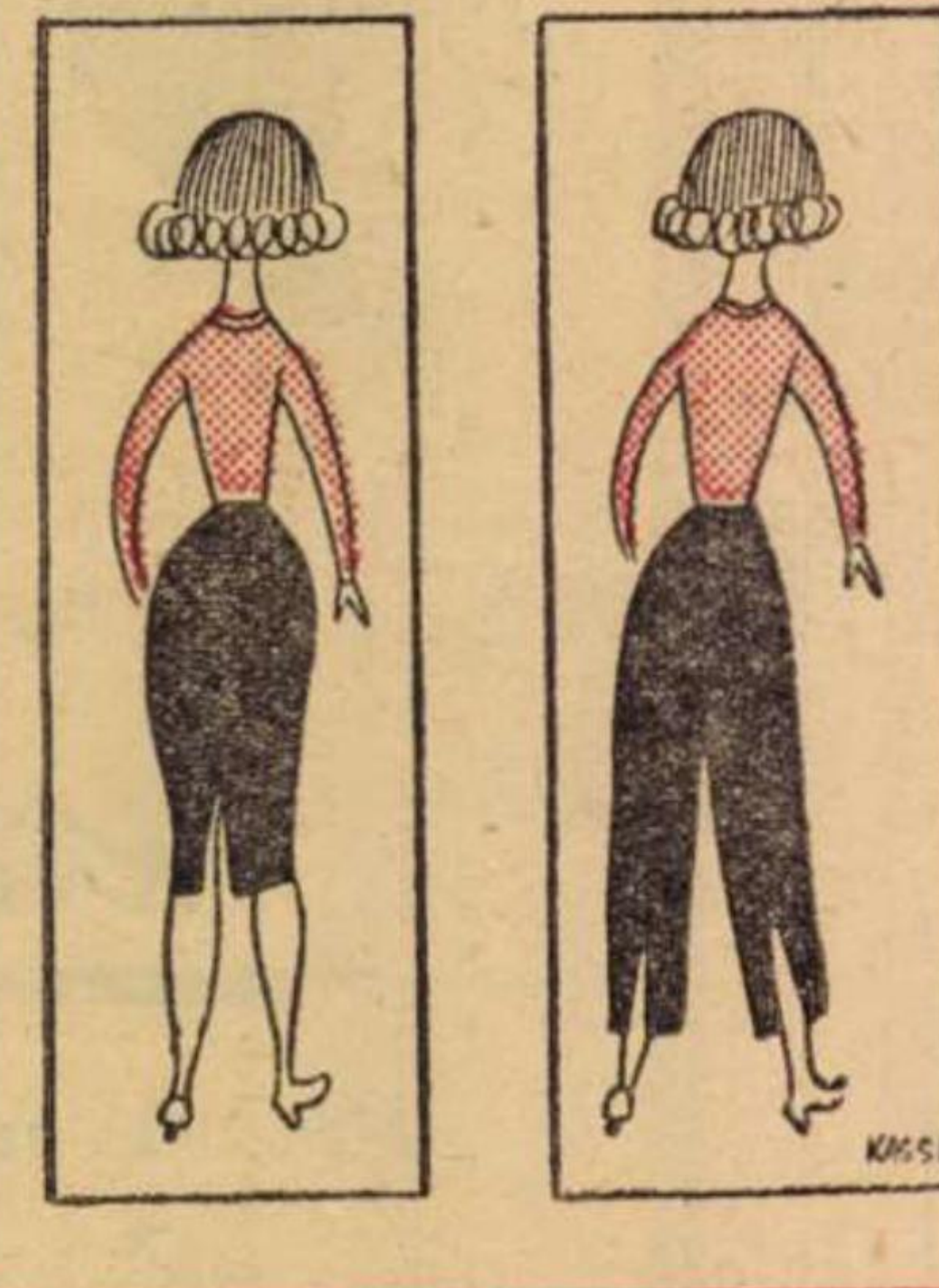

Szatíra

(Szatira)

Kötelességtudó mosollyal olvasok végig minden olyan írást, melynek címe alatt ott díszeleg a védjegy. (szatira). Sajnolegtöbbször nem a mondatokból szerteáradó könnyed szellem készteti ismételt rángatózásra arcizmaimat, hanem a mű szerzője iránti őszinte megbecsülés, mivel csak tisztelni lehet azt az embert, aki céljául tűzte ki, hogy engem megnevettessen, s a nemes elhatározást nyilván a félreértések elkerülése végett, már előre zárójelben leszögezi

De önkéntelenül is felmerül a kérdés: — Végeredményben mi szükség van erre? Hisz' például okáért a költeményeknél sem alkalmaznak efféle magyarázó alcímeket — mondjuk

Petőfi Sándor:

ANYÁM TYÚKJA

(vers)

Mert — igen helyesen — feltételezik, hogy még a műfajelméletben kevésbé járatos olvasó is képes jól megkülönböztetni egy szonettet, teszem fel egy apróhirdetéstől.

Vagy a szatíra szócskát talán a gyengébbek kedvéért ragasztják oda? Tudniillik attól tartva, hogy mikor a szövegben történetesen ez áll: „Az agronómus, befejezvén a harmincadik kérdőív kitöltését, hátrasimította csapzott hajtincseit" — lesznek majd akik így dörmögnek — No, ezt már nem hiszem! Egy agronomusnak tizenöt kérdőívnél aligha kell többet délelőttönként kitöltenie A mester itt bizony alaposan elvetette a sulykot!

Viszont, ha látja az illető, hogy csak egy szatiráról van szó, legfeljebb ötletes író fogásnak tudja be az egészet.

Esetleg a cikk humortartalmát szeretné diszkréten növelni ez a kis felirat? — Nem tudom. De végtelenül fölöslegesnek érzem, s nagyon hálás lennék, ha máskor nem figyelmeztetnének külön, hogy mi szatíra és mi nem az — hadd jöjjek rá magamtól...

Dalmáth Ferenc

Bagoly kartárs és Veréb kartárs

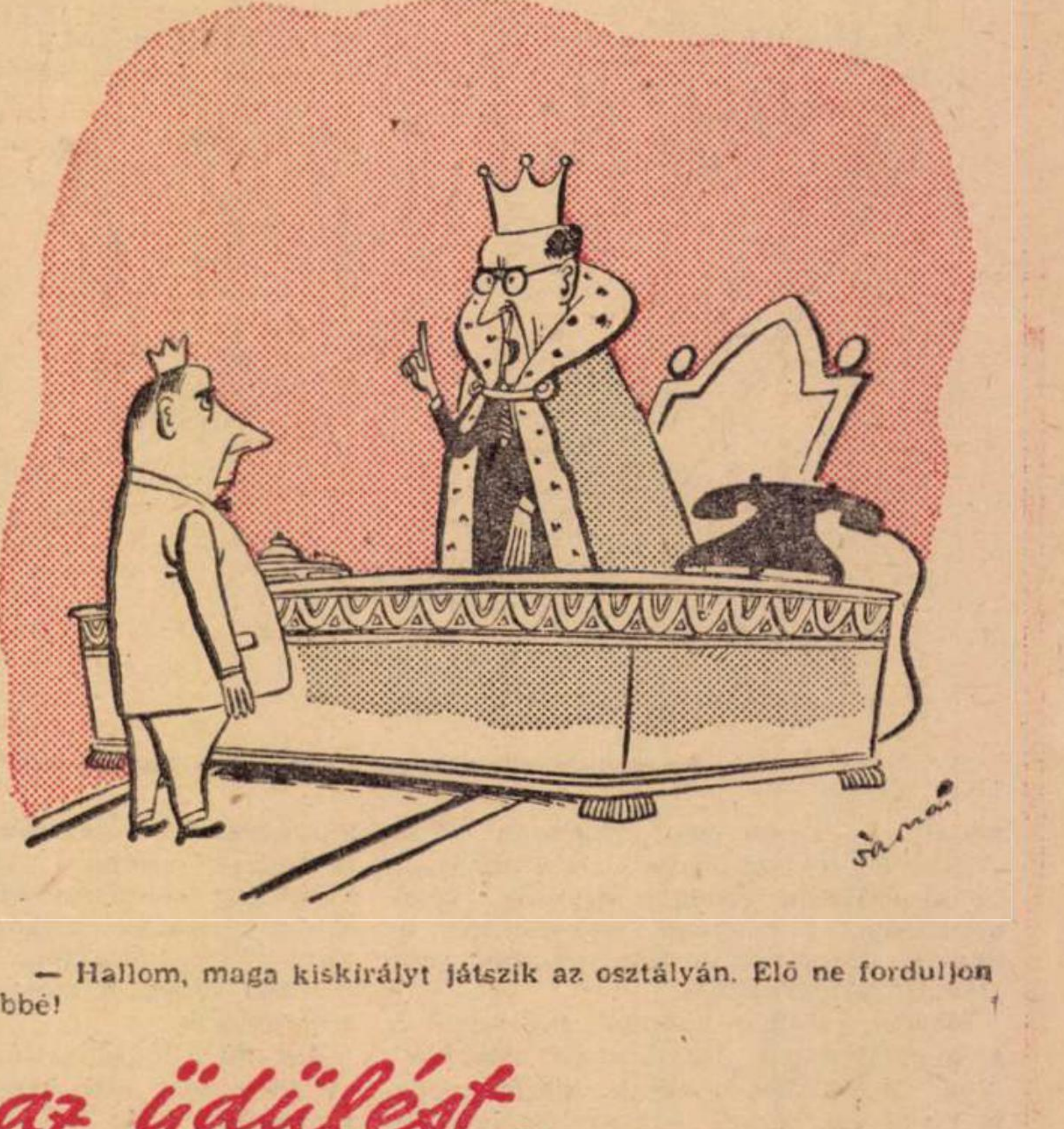

— Hallom, maga kiskirályt játszik az osztályán. Elő ne forduljon többé!

Kartárs Károly befejezi az üdülést

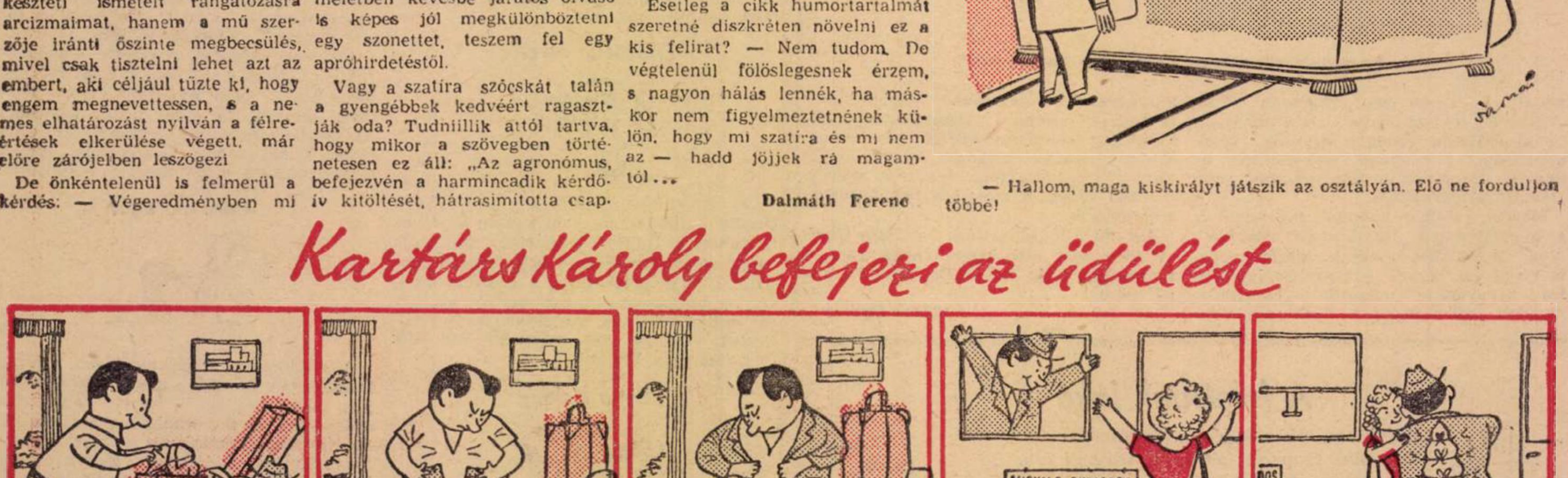

Jó étvágyat!

Az óvatos

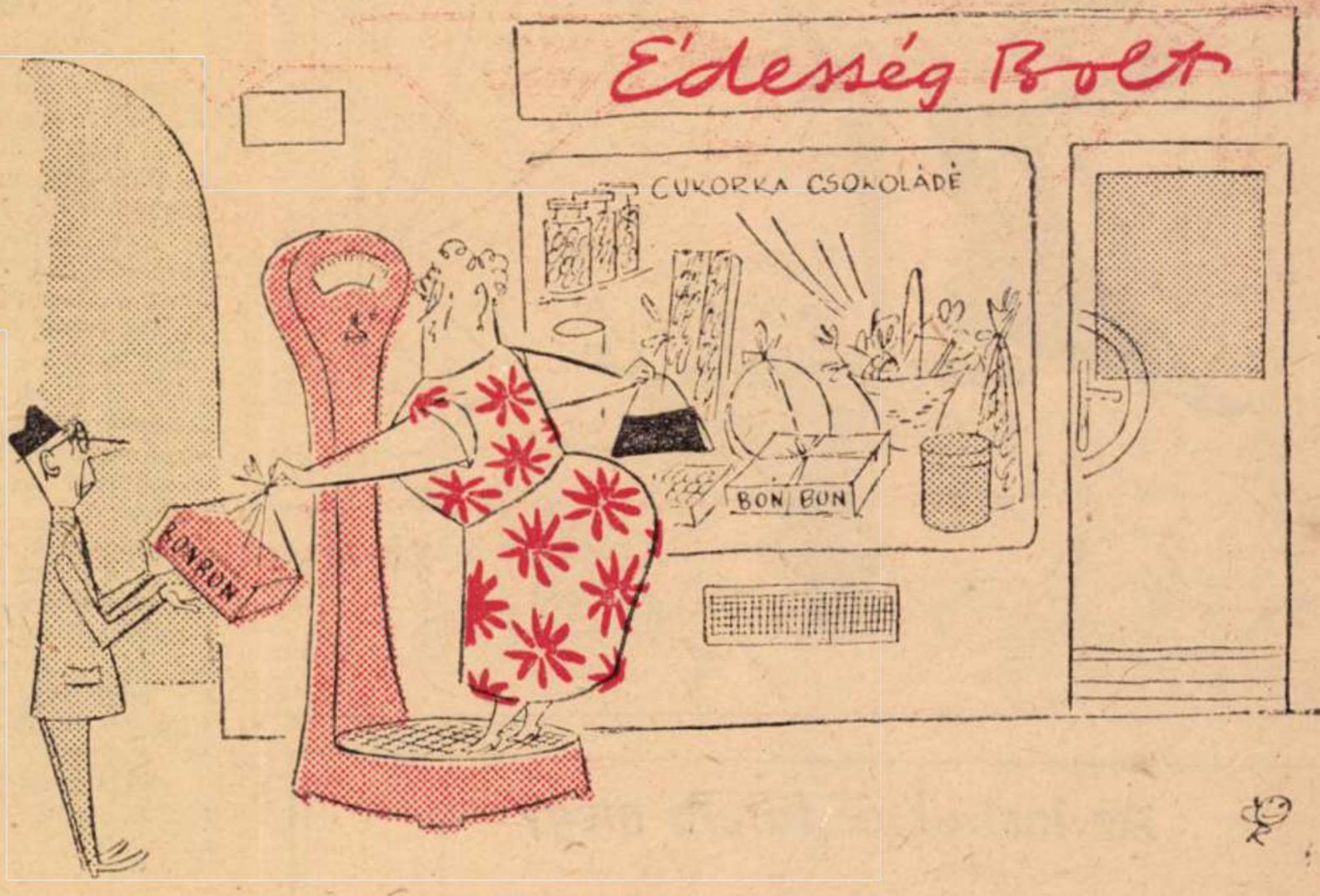
Édesség Bolt
CUKORKA CSOKOLÁDÉ
BON BUN
BONBUN

— Lajos, fogd meg egy pillanatra!

Pszichológia

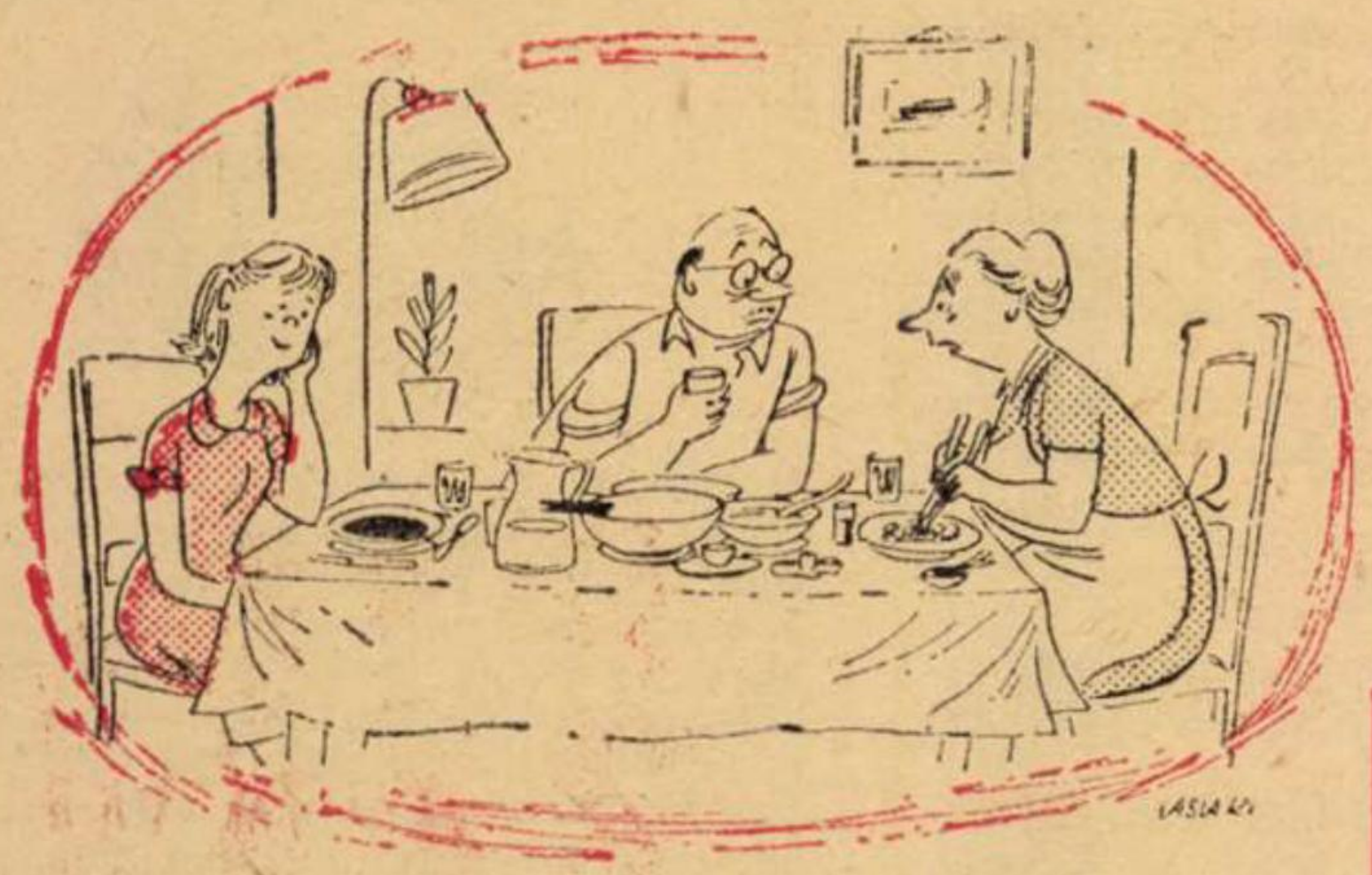

— Ez a lány már megint szerelmes...

Egy tapintatlan ember uzsonnája

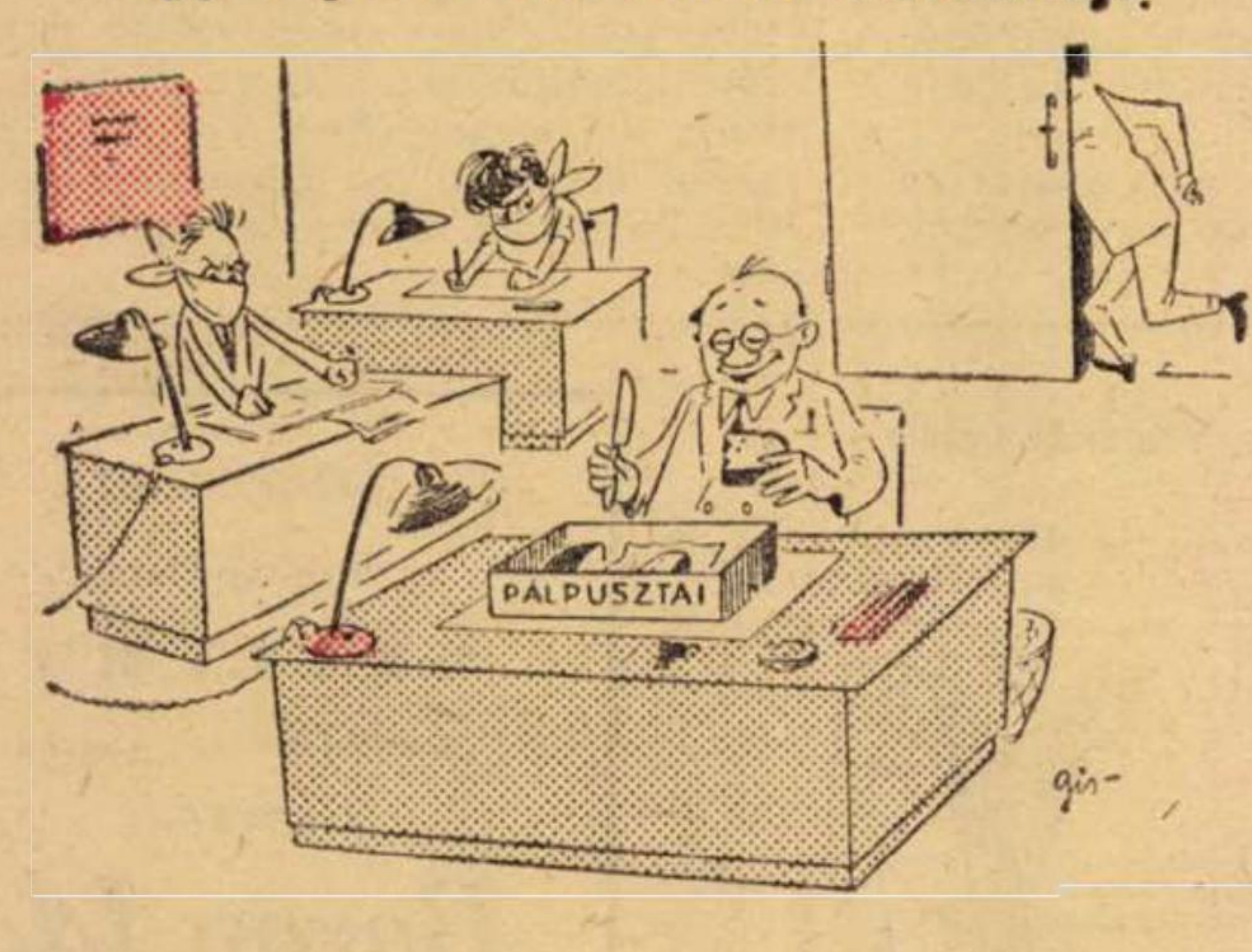
PÁLPUSZTAI

Női dolgok

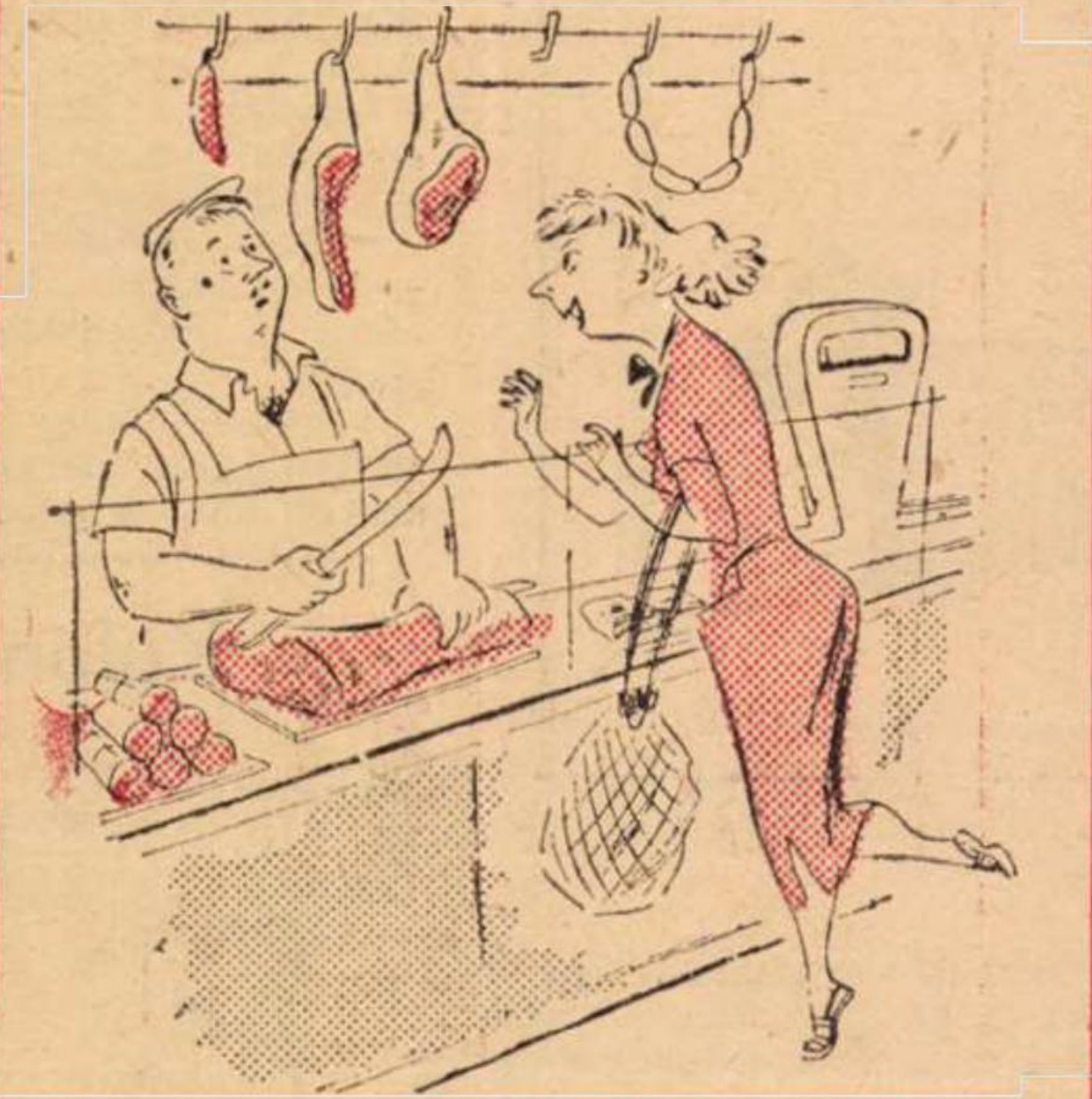

— Gyuluska, édes csillagom, szép husikát adjon...

(Vasvári Anna rajza)

Kezdő szakácsnő

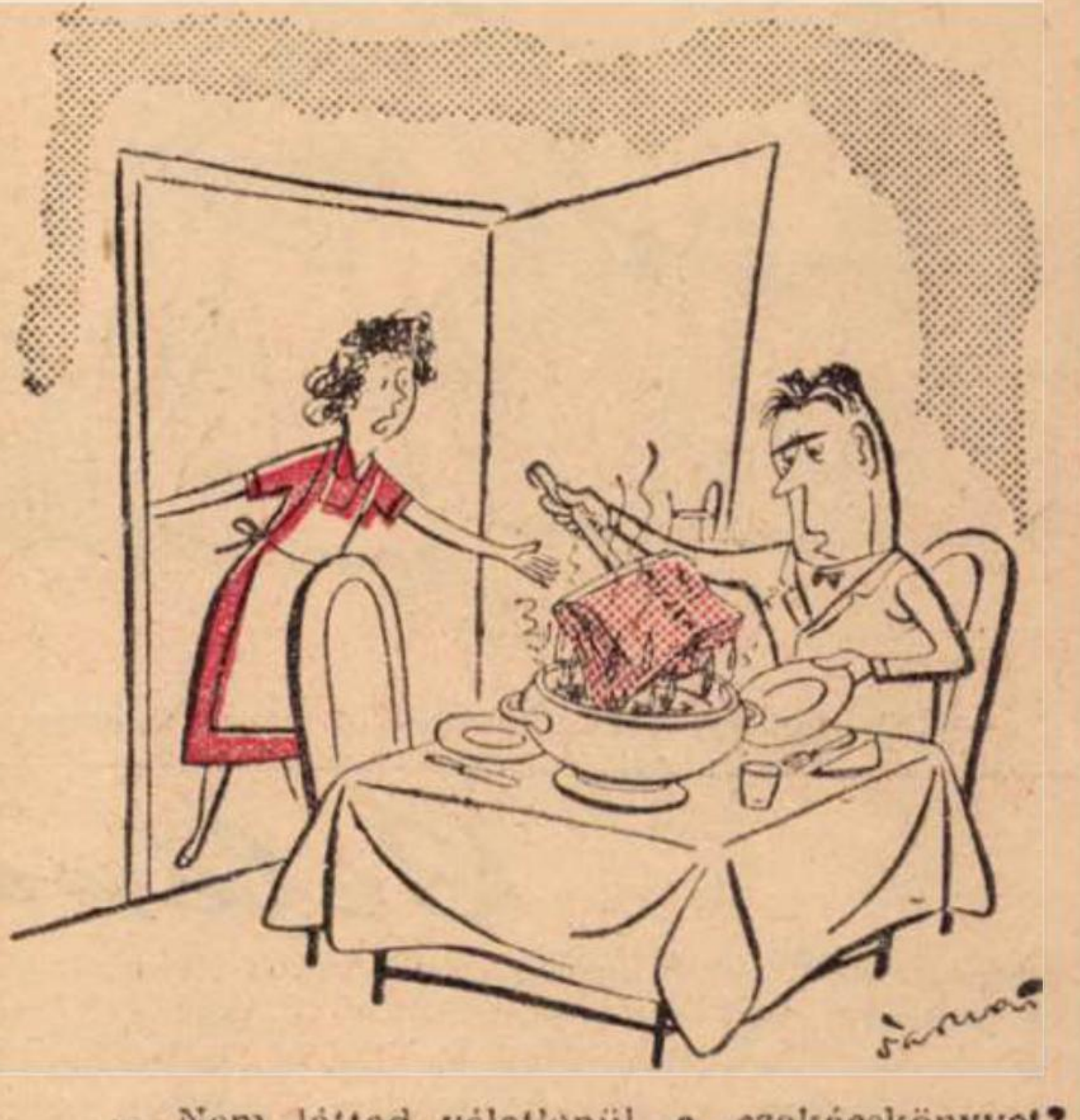

— Nem láttad véletlenül a szakácskönyvet?

Csevegés az ebédnél

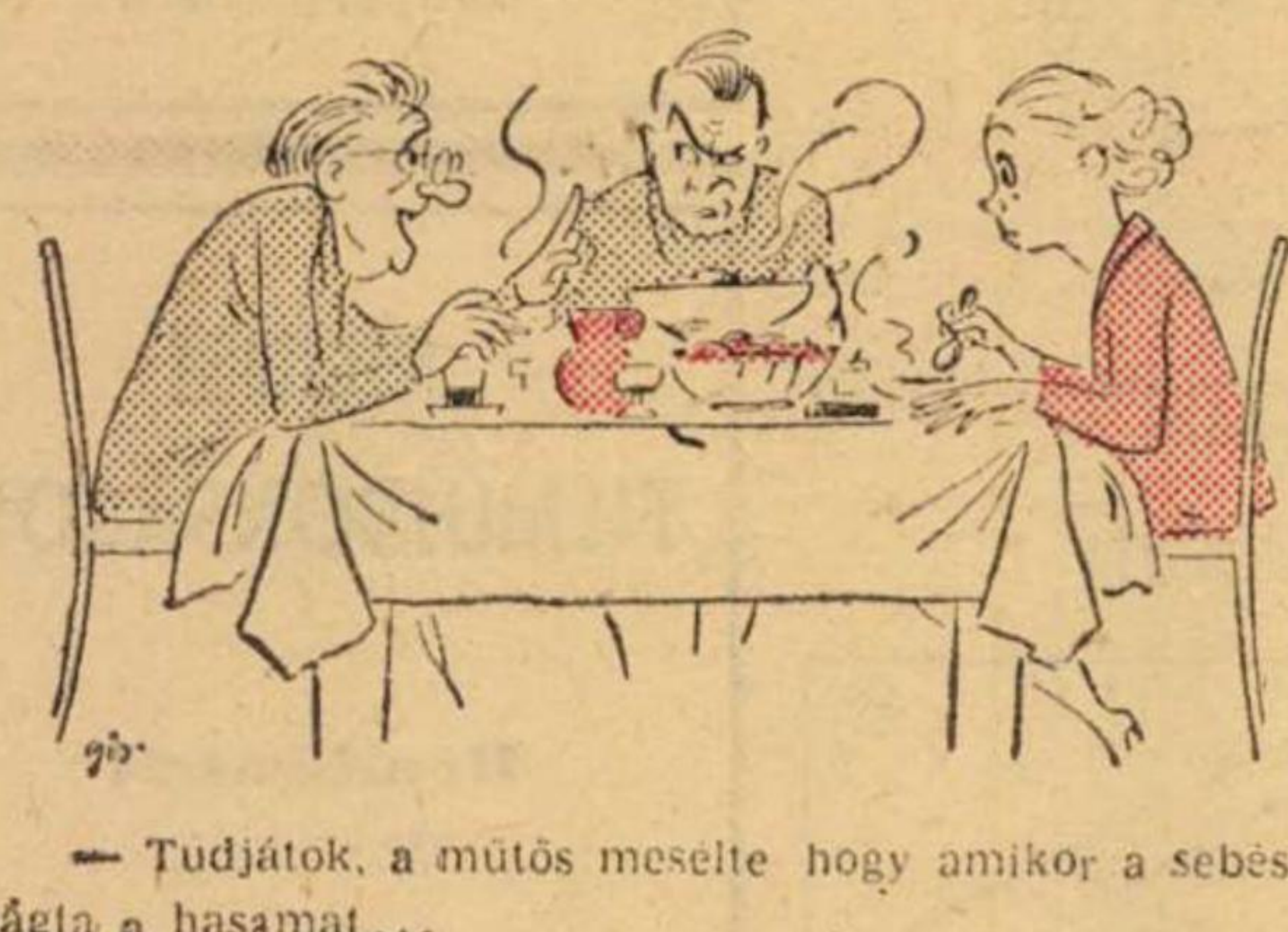

— Tudjátok, a mütös mesélte hogy amikor a sebész felvágta a hasamat...

Óvatos ínyenc

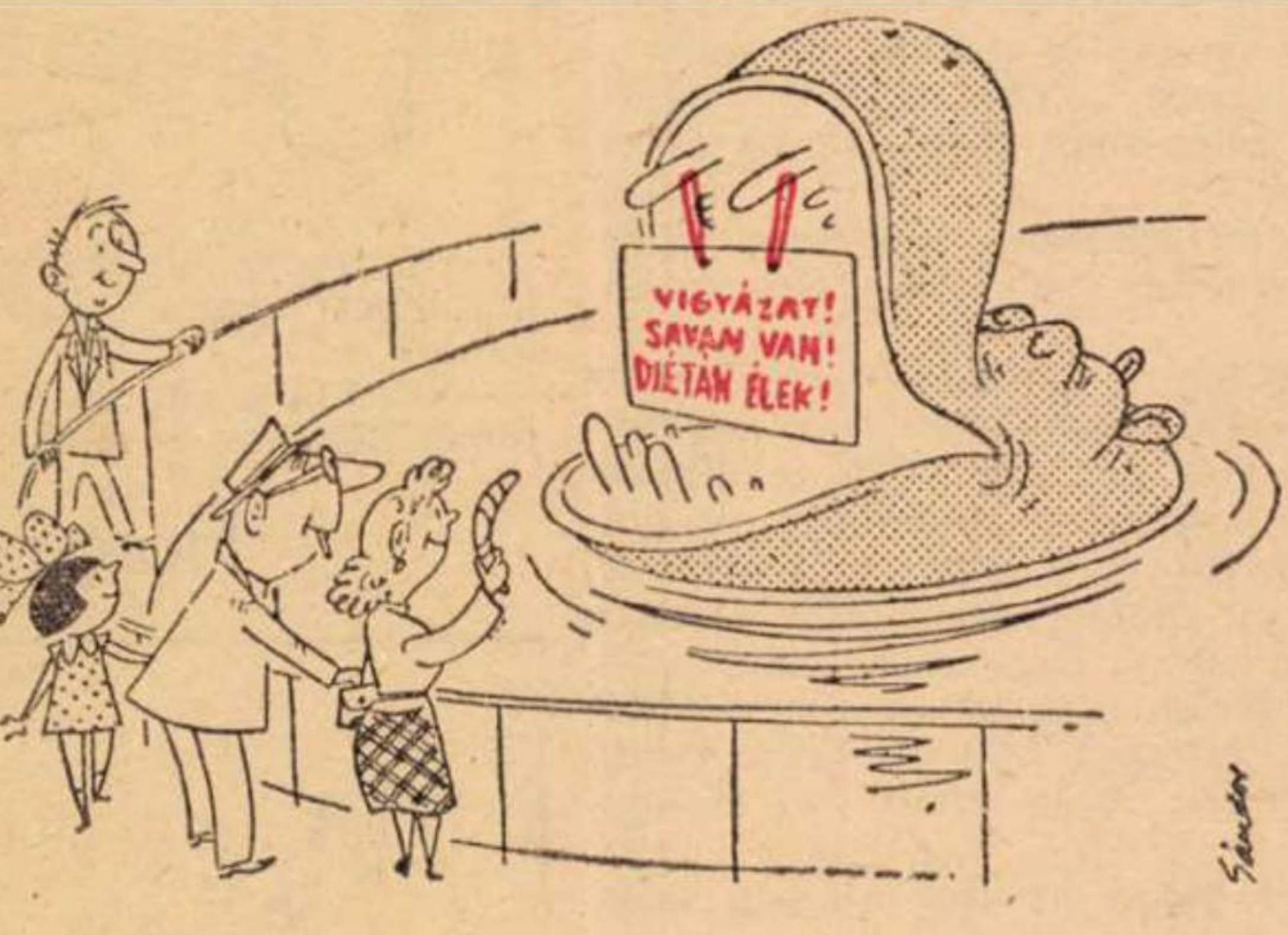
VIGYÁZAT!
SAVAN VAN!
DIÉTÁN ÉLEK!

A férj ebédel

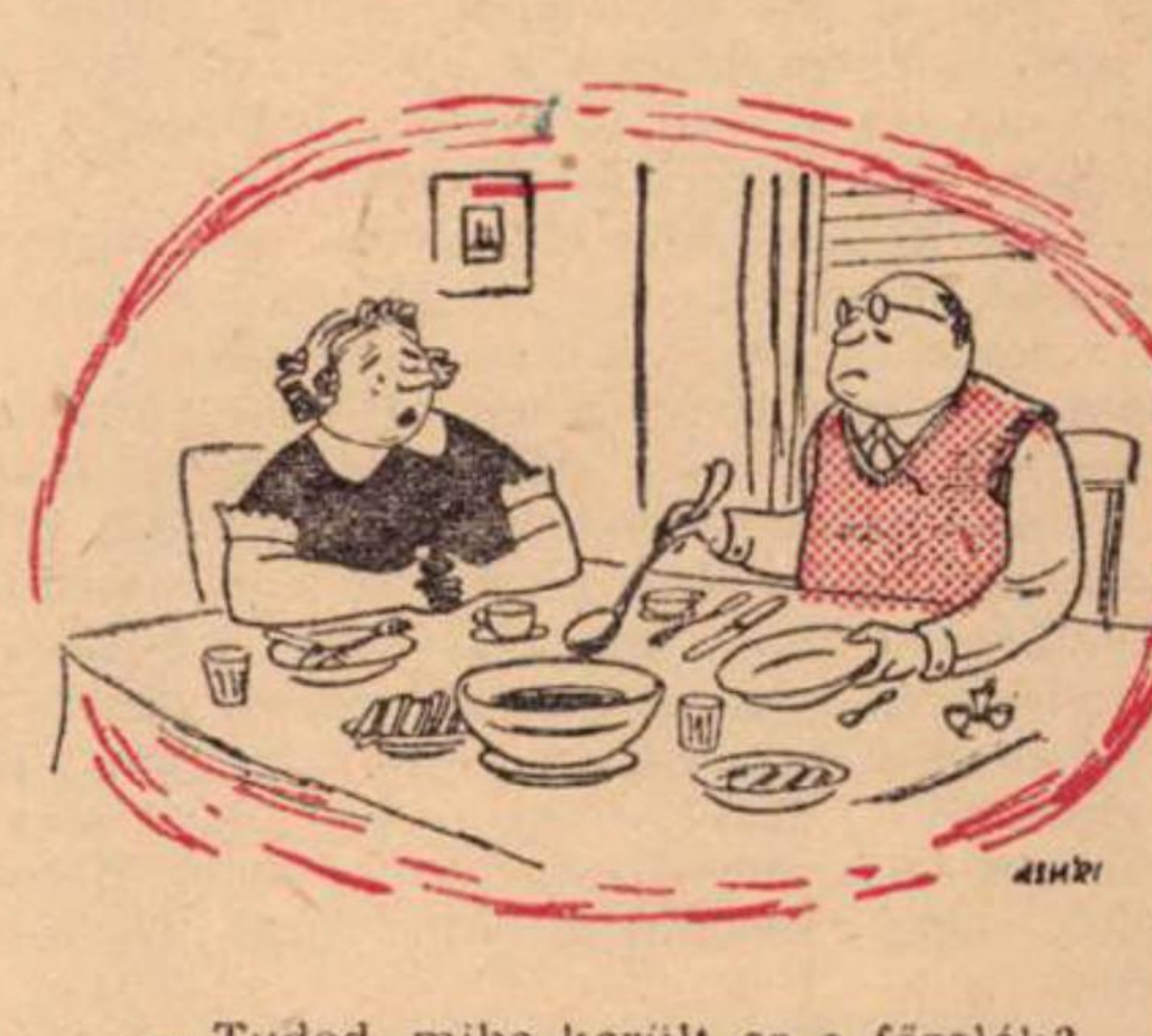

— Tudod, mibe került ez a főzelék?

Ahol megtakarították a függönyt

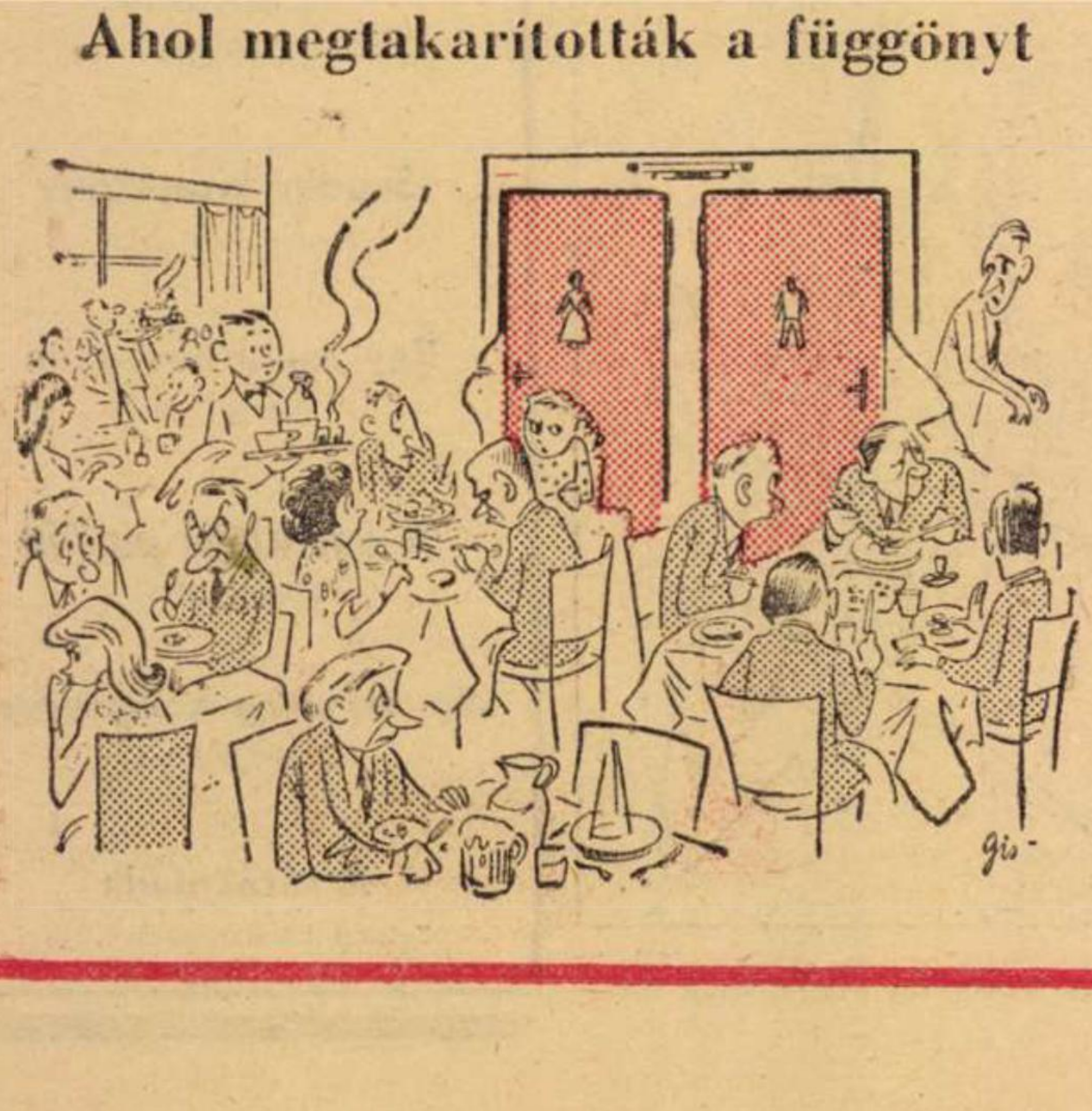

Mindennapi csoda

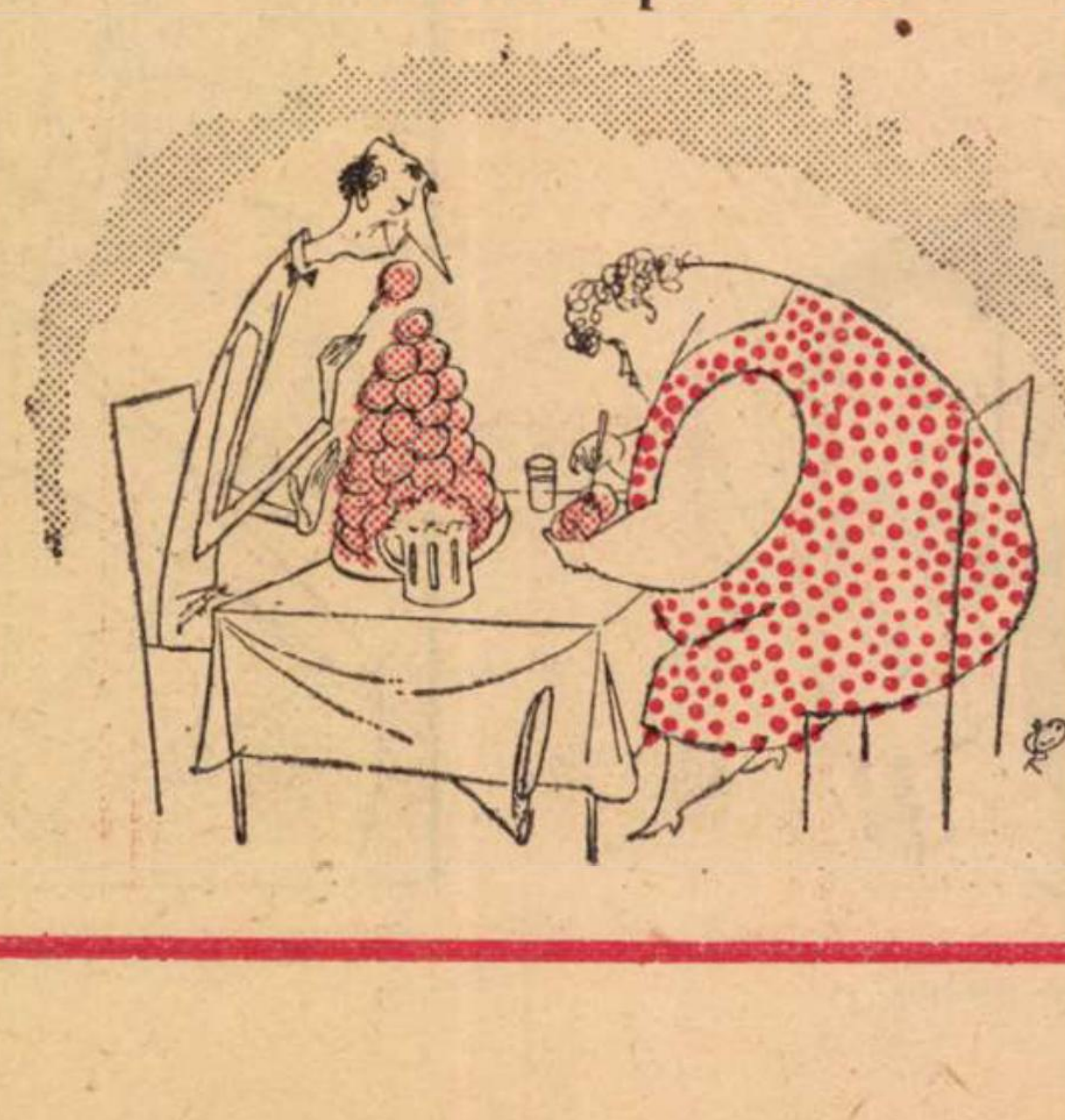

SZAKSZERŰEN

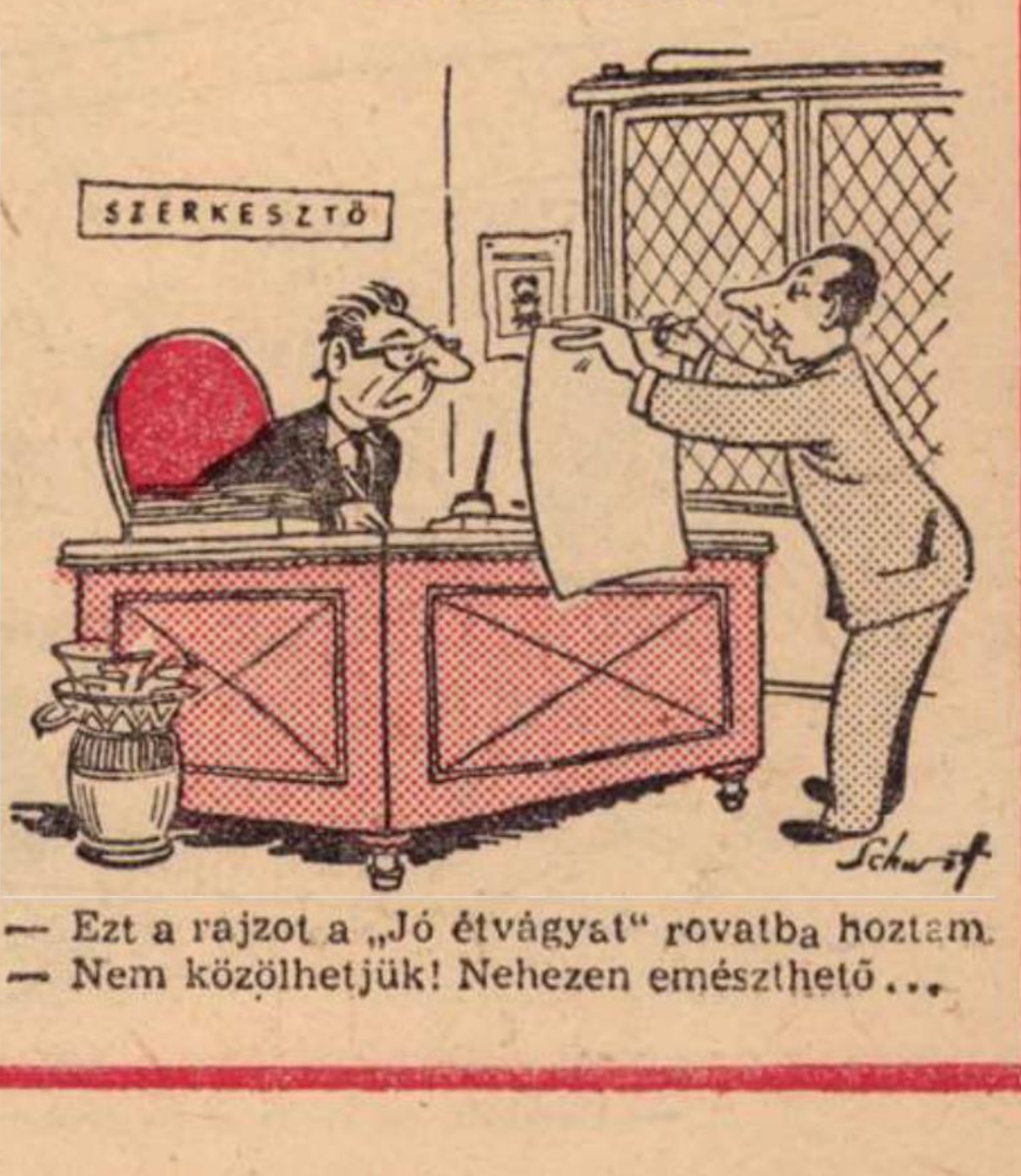
SZERKESZTŐ

— Ezt a rajzot a „Jó étvágyat" rovatba hoztam.
— Nem közölhetjük! Nehezen emészthető...

A bonni Rágalomária

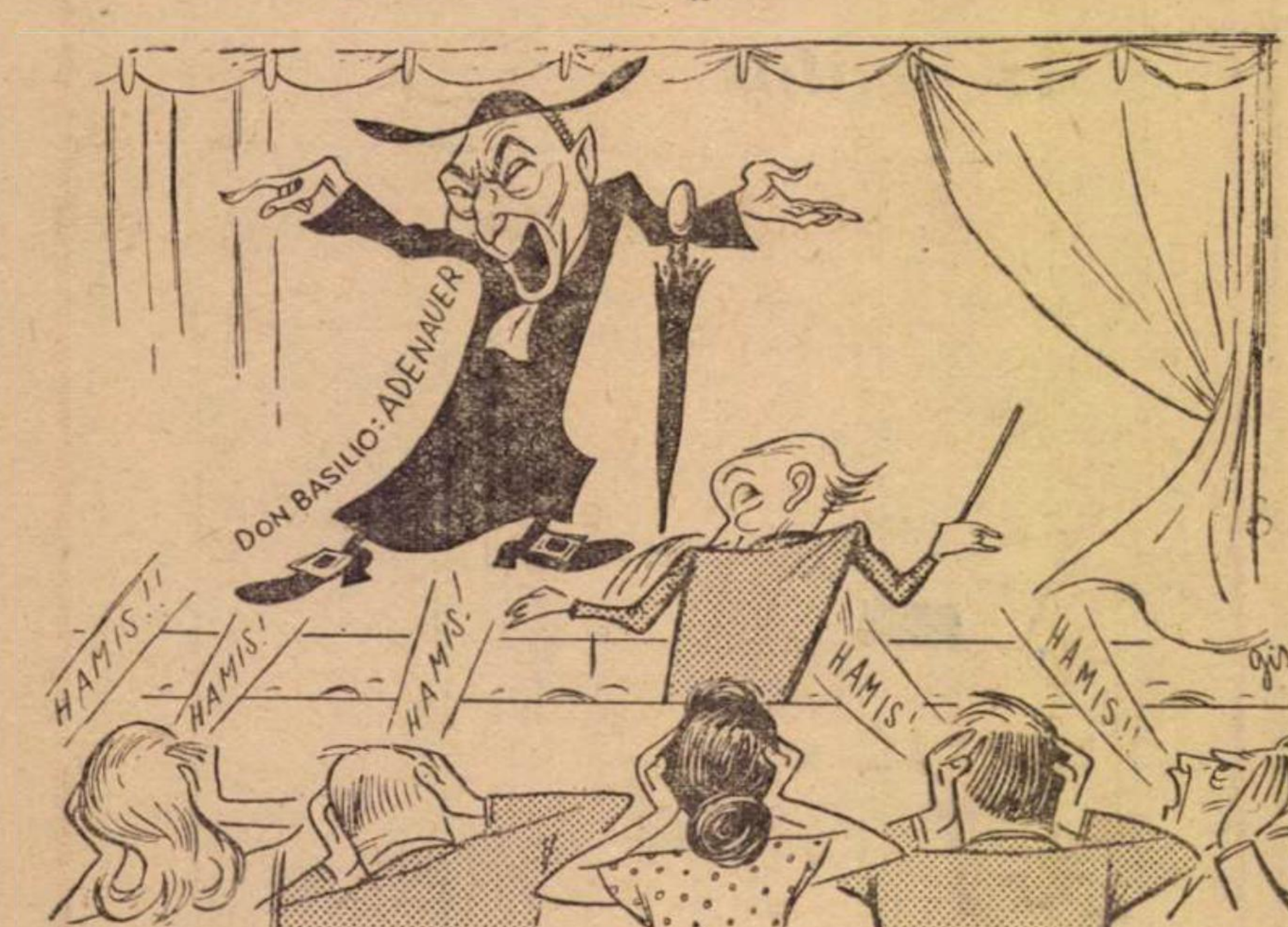
DON BASILIO: ADENAUER
HAMIS!!
HAMIS!
HAMIS!
HAMIS!
HAMIS!!

Az instruktor falura megy

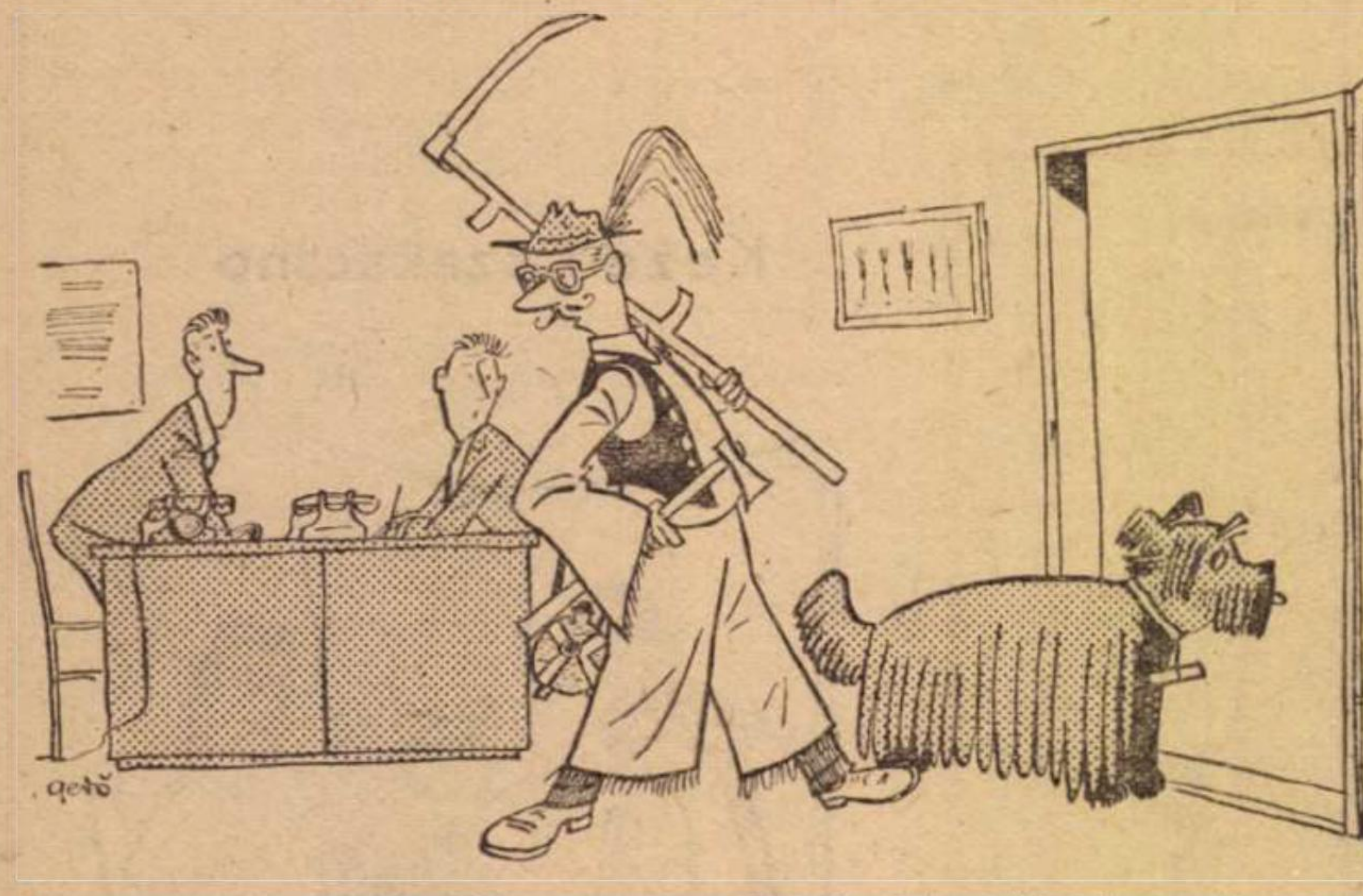

— Igy merjék kétségbevonni a mezőgazdasági szakértelmemet!

Belépő

Úgyszólván mindennap dolgom akad a Hivatalban. Ezért nekem visszavonásig érvényes belépőm van, csak felmutatom a portás bácsinak és kész. Az öreg jól ismer látásból és beszélgetésből. Úgy kezdődött, hogy egy ízben megkérdezte, beteg-e még a kisfiam? Nagyon szívélyesen feleltem, dehogy beteg, köszönöm szépen az érdeklődést, hogy lenne beteg, amikor nincs is gyermekem. De nemcsak nemlétező gyermek van, hanem lustaság is. Nem szeretem előkotorászni a belépőt. Kieszeltem a megfelelő ravaszságot. — Jónapot — mondom például az öregnek — *tegnap* nagyon köhögött. Jobban van? — Köszönöm, ma már nem kahácsolok — feleli. És már nem is kell előkeresgélni a belépőt! Hiszen nem vagyok vadidegen, már *tegnap* (!) is észrevettem, hogy köhécsel, sőt kahácsol! Vagy azt mondom: — Ma szép időnk van, nem úgy, mint egész héten. *Két napja* is alig tudtam kimenni a Hivatalból, úgy esett . . . Napról napra kiravaszkodom a kis emlékeztető diskurzust, amiből kiderül, hogy a belépő felmutatása nélkül is jogos a belépésem (s a kilépésem), nem vagyok az ellenség hangja, füle s aktatáskája, stb.

Nem nagy hazárdjáték. Hiszen ha nem akar velem diskurálni, hipp-hopp előveszem a belépőt (várjunk csak, a felsőzsebben van, nem a hátsóban, azaz a szivarzsebben, nem, mégis az aktatáskában — tessék!)

Hanem a minap ténylegesen otthonfelejtettem. Sebaj. — Tudja — mondom az öregnek —, már régen meg akartam kérdezni, *tegnap is* (!), *tegnapelőtt is* (!) úgyszólván *mindennap*, nősnek tetszik lenni? A hatás óriási volt. Az öreg kijött a fülkéből s hálásan belémkarolt. Nem részletezem házasságának történetét, hiszen elég sok emberrel megtörténik, hogy megnősült. De ő részletezte. Utóvégre kinek részletezze, ha nem ilyen régi ismerősnek? Bevallom, tűkön ültem, illetve álltam. Már régen a Hivatal ügyosztályában kellett volna lennem. De a portás bácsi csak részletezett, csak részletezett . . . Haj . . . haj . . . Két nagy sóhaj közben megráztam a kezét: Némán, férfiasan. Ő is megrázta az én kezemet. Némán. Férfiasan. Látszott rajta, menynyire hálás, hogy meghallgattam. Mint férfi a férfit. Mint barát a barátot. Haj . . . Haj . . .

És elindultam. Kiadós trükk volt, de megérte! És ekkor az öreg utánam szólt: — Ja igaz, tessék felmutatni a belépőt . . .

Bodó Béla

A nagyharsányi kőbányában

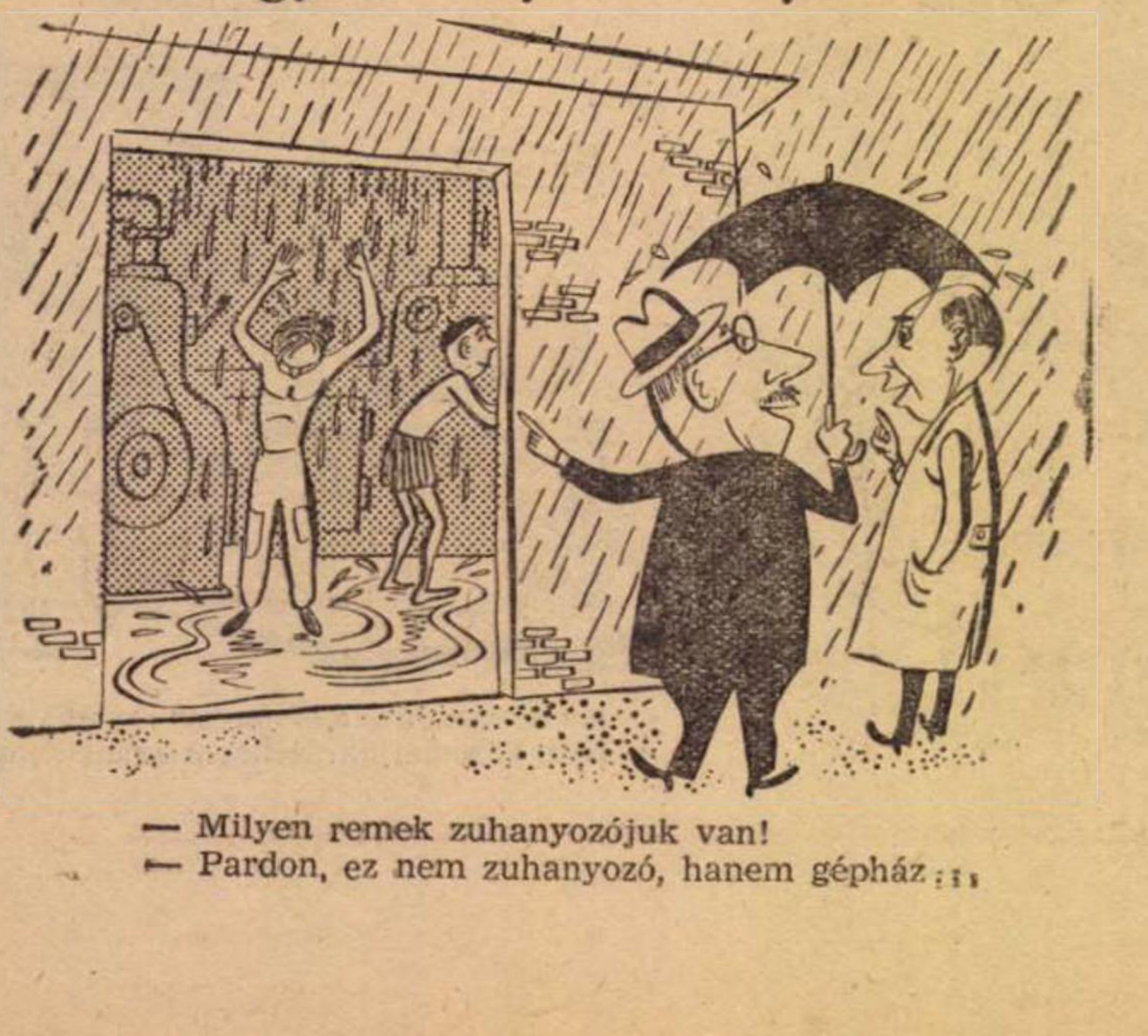

— Milyen remek zuhanyozójuk van!
— Pardon, ez nem zuhanyozó, hanem gépház . . .

Röptében

Írja: Miklós Deák

Csodálatos abroszok

Ezt a történetet Egerben hallottam. Csomós Zoltán, a megyei tanács törzskönyvi felügyelője mesélte:

— A legkülönösebb étkező, amelyet életemben láttam, a Kiskörei Állami Gazdaság étkezője. Itt ugyanis akkor veszik le az asztalterítőket, amikor az emberek bemennek ebédelni és akkor teszik fel, amikor megebédeltek és elmennek. Tulajdon fülemmel hallottam, amikor mondták: „Leszedni az abroszokat, jönnek az ebédelők!" De nem tudták elég gyorsan levenni, néhány asztal még meg volt terítve, amikor bejöttek az ebédelők. Önkéntelenül a terített asztalok felé mentek.

„Nem oda" — figyelmeztették őket. — „Ott meg van terítve . . ."

Azt mondottam az elején, hogy ez a legkülönösebb étkező, amelyet életemben láttam. A dolog különösségét azonban a magyarázat némiképpen enyhítette. Ugyanis érdeklődésemre megmagyarázták a dolgot:

„Azért szedjük le az ebédnél az abroszokat, mert máskülönben bepiszkolódnak . . ."

Példa

Szabó Vali hatvani járási tsz főkönyvelő előadást tartott a tsz-könyvelőknek. Feladott egy példát:

— Ha a tsz elad 52 liter tejet, literenként 3,60-ért, mennyi ebből a bevétel, hová és hogyan könyveljük?

Mindegyik könyvelőnek ugyanaz az eredmény jött ki, egyet kivéve. Ez egészen más összeget hozott ki.

— Nem stimmel! — mondta az előadó. — Hogy jött ki a kartársnak ennyi? Számítsa ki mégegyszer: 52x3,60! Az nem ennyi!

— Persze, hogy nem — hangzott a méltatlankodó válasz. — De a mi tsz-ünk négyért adja a tejet . . .

Izgalmas borotválkozás

Szekszius Mihály hatvani tsz-szervező meséli:

— A napokban Heréden jártam. Ahogy Kómár István fodrász üzlete előtt elmegyek, látom, hogy elegánsan odakanyarodik egy Zetor, frissen lepattan róla a traktoros és daliásan besétál a borbélyüzletbe. A látványnak volt bizonyos újszerűsége. Sok férfit láttam már, aki kerékpáron ment a borbélyhoz, de aki traktorra pattant volna, hogy megborotválkozzék, olyat még egyet se. Kíváncsian vártam a fejleményeket. Nemsokára kijött a traktoros, gyönyörűen megborotválva, megfésülve, kiillatosítva, a herédi lányoknak csak úgy csillogott a szemük, ahogy ránéztek. A traktoros érezte, hogy az érdeklődés középpontjába került, délcegen pattant fel a traktorra és el akarta indítani. A traktor azonban nem akart elindulni, ahogy mondják, bedöglött, nyilván demontsrálni akarta, hogy nem borotválkozni kell vele menni. A fodrász jószívű apja erre kihozott két ökröt és megpróbálták megindítani a makacs traktort. A két ökör meg is indította valahogy a gépet, de közben a fodrász a kerekek alá került, amelyek szerencsére csak összehorzsolták. (Nem összemorzsolták, összehorzsolták.) A traktoros érezte, hogy nincs rendben a dolog: fájdalomdíjul két féldecit fizetett a szövetkezeti vendéglőben. Tanulság: lényegesen kevesebb az izgalom, ha a traktorral szántani mennek és nem borotválkozni.

Különös véletlen

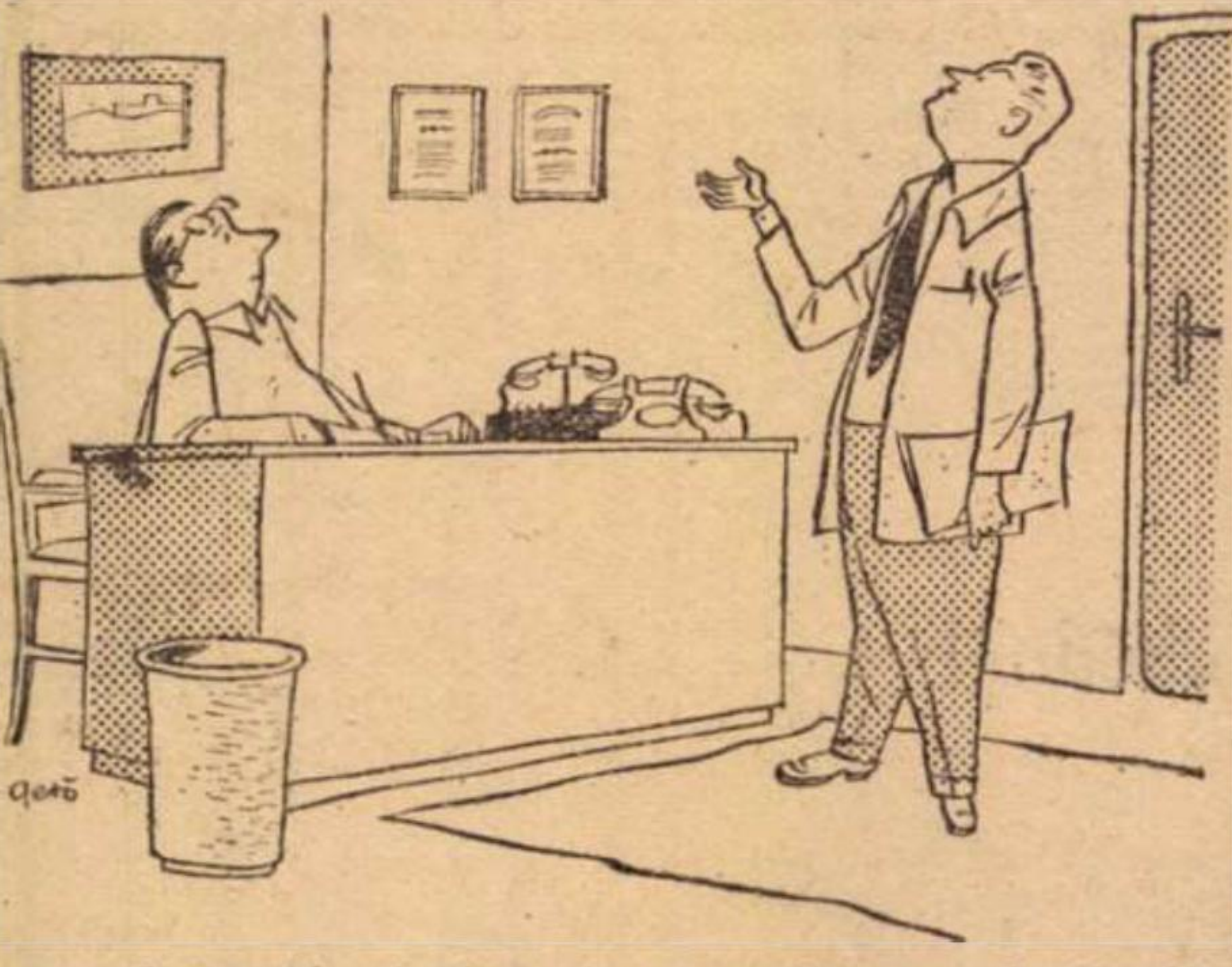

— Igazgató elvtárs, én a nyáron a dunántúli üzemeket fogom ellenőrizni, pénteken már kezdeném is.

— Rendben van és ne felejtse el átadni üdvözletemet Siófokon a kedves feleségének.

Horgász-rakpart

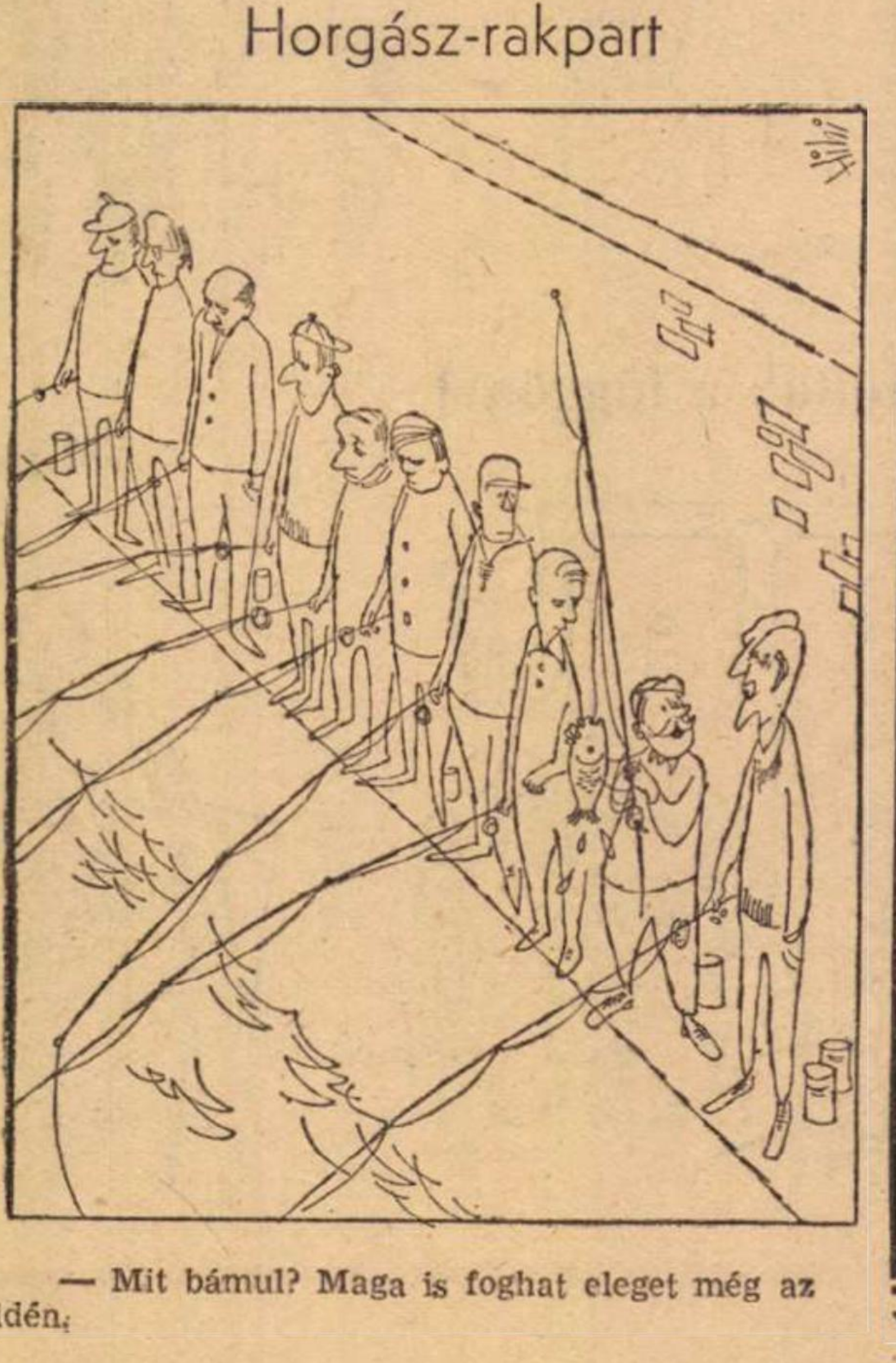

— Mit bámul? Maga is foghat eleget még az idén.

Július 7-től
a
GELLÉRT
„hullám" teraszán
esténként
Boross Ida
műsora
MARTINY
tánczenekara

JÚLIUSI
FILMÚJDONSÁGOK

Rembrandt
Angol film

A mexikói
Színes szovjet film

Scuderi kisasszony
Német-svéd film

Egy nap a bíróságon
Olasz film !

A vádlottak padján
Német film

Az ördög szépsége
Francia film

A varázsduda
Színes csehszlovák film

Kulturfront

A közönségszervező az oka!

A kritikusok ásitozva, bóbiskolva ültek a premieren. Csak akkor rezzentek fel, s kezdtek lelkes tapsba, amikor végre vége volt az első felvonásnak. A szünetnek tapsoltak, s a színészeknek. Ugy vélték, dupla tapsot érdemelnek, amiért ilyen unalmas darabban ilyen lelkesen játszottak.

A szünetben összeverődtek.

— Én nem értem, hogy ezt miért kellett előadni? — dünnyögte egy hetilap kritikusa. A legnagyobb példányszámban megjelenő napilap kritikusa rosszallóan nézett rá:

— Nem értem ezt a megjegyzést. Hogy lehet így beszélni egy mai szerző, mai témájú, mai darabjáról? Az ilyen bátor kezdeményezéseket pártolni kell!

— Igen, tulajdonképpen én is ezt akartam mondani — vélte a másik és sürgősen elódalgott.

— Az a pirosló ég a hóval, az valami remek gondolat! — jelentette ki az egyik havilap kritikusa. — Micsoda újszerű forma: hóval kifejezni a konfliktust!

A kulturális hetilap kritikusa úgy látta, ez az a pillanat, amikor jövője érdekében neki is kell egy-két szót ejtenie:

— És mit szóltok ehhez a szinte állóképszerű, ötletes megoldáshoz? Egészen új út: cselekménynélküliséggel kifejezni a cselekményt és a bonyodalmat. Óriási! Egészen a hatása alatt állok — s elnyomott egy ásítást.

Az elkövetkezendő hetekben és hónapokban sor került a színikritikákat megelőző, követő és értékelő vitákra. Több kritikusban érlelődni kezdett a gondolat: ez volna az a bizonyos nagy pillanat, amely kevés kritikus életében következik be, ez volna az a nagy pillanat, amikor megírja az igazat. „Igen ám — tépelődött az egyik —, de pont most írjam meg az igazat és pont én és pont ennek a szerzőnek a darabjáról? Mikor végre egy mai, élő szerző mai darabot ír? Majd megírom az igazat máskor!“ — gondolta, s aztán megvárta, amíg megjelenik egy másik kritika.

A második kritikus elmélázott. Milyen szép volna, ha egyszer ő tájékoztatná a közönséget, ha egyszer az újságolvasók joggal hivatkozhatnának rá: íme, milyen jól megírta ez a kritikus. Már-már tollat ragadott, de hirtelen belényilallt a felismerés: „Ez a szerző, ez a mai szerző tavaly egy jobboldali kijelentést tett nyilvánosan. Ha én most lerántom, mindenki azt fogja hinni, baloldali elhajló vagyok, s politikai okokból vágom le.“

A harmadik kritikus már a negyedik oldalt rótta tele a darab hibáiról, mikor eszébe jutott: ez a szerző két hónappal ezelőtt baloldali kijelentéseket tett. Ha ő most megbírálja, ő, aki viszont ugyanakkor jobboldali kijelentéseket tett, mindenki azt fogja hinni: szubjektív szenvedélyesség beszél belőle. És semmitől sem irtózott annyira, mint az idealista szubjektivizmustól. Összetépte a kéziratot.

Szóval, a darab bemutatását követő két hónapon belül — amikor már a darabot nem is játszották — valamennyi heti, havi és napilap megemlékezett róla. A kritikusok véleménye nem volt egybehangzó. Akadt, aki a darab új, magyar, nemzeti epikus jellegét dicsérte. Más azt a bátor kezdeményezést emelte ki, hogy a szerző fittyethány a drámaírás ősi szabályainak, amelyek megkövetelik a cselekményt és a bonyodalmat. Volt, aki a szereplők lelkiéletében rejlő mélységes konfliktusra mutatott rá. Egyben azonban valamennyi kritika megegyezett: mai szerző mai, égető témájú mai darabjáról van szó; újszerű formáról újszerű kezdeményezésről, újszerű, magas eszmei tartalmú mondanivalóval. Dicséret illeti a szerzőt, aki kiagyalta, a dramaturgot, aki támogatta, a minisztériumot, amely jóváhagyta, a színházat, amely bemutatta. Éljen!

Röviddel ezután a minisztérium illetékes főosztályán a kritikák alapján diadalmas jelentést írtak a sikerről, kultúrforradalmunk új, nagysikerű állomásáról, az új, döntő lépésről előre a drámairodalom terén.

Csak... Csak éppen a közönségnek volt más a véleménye. A nézők ugyanis évek óta bizalmatlanok az olyan darabokkal szemben, amelyeknek formáját, mondanivalóját és újszerűségét emeli ki a kritika. És azok, akik a darabot megnézték a kritikákkal mit sem törődve, elterjesztették a hírt a városban: unalmas a darab. Rossz. Bár az eszmei mondanivalója kitűnő.

A darab a közönségnél megbukott.

Az illetékesek éberen és gyorsan felfigyeltek erre a beteges jelenségre. Azonnal összehívták Budapest minden hivatalának, üzemének közönségszervezőit. Megállapították, hogy nem értik a kultúrforradalom eszmei célkitűzéseit, nem tudják, mi az a kultúrpolitika. A közönség uszályába kerültek.

Ők az okai a bukásnak.

Pongrácz Zsuzsa

Vagy alusznak, vagy nem hallják...

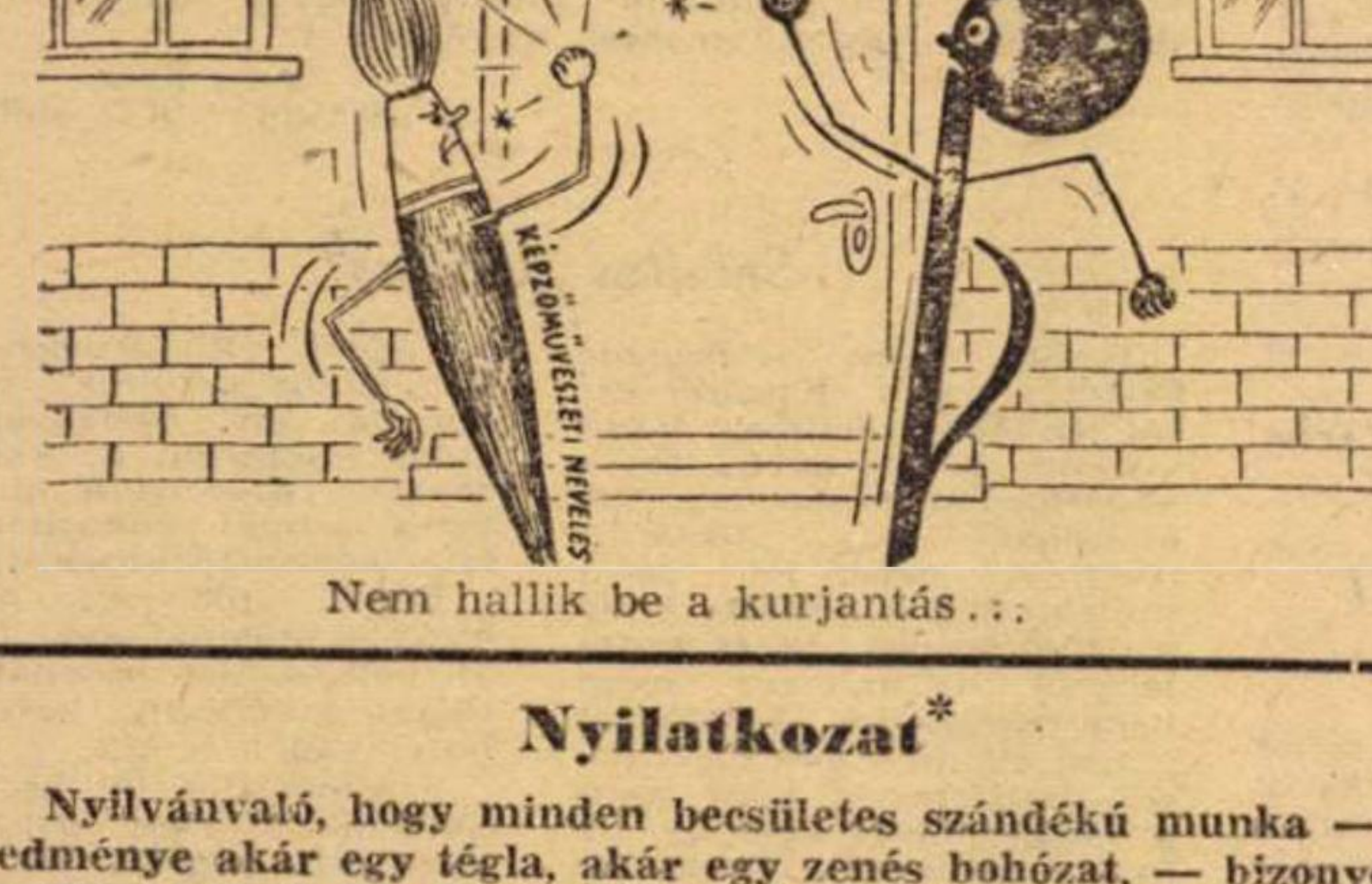

Nem hallik be a kurjantás...

Nyilatkozat*

Nyilvánvaló, hogy minden becsületes szándékú munka — legyen eredménye akár egy tégla, akár egy zenés bohózat, — bizonyos megbecsülésre tarthat számot. Ezt a meggyőződésemet váltig hirdetem. E tevékenységem során nemrégiben a Béke és Szabadság című lapban Sebestyén Györgynek koppintottam az orrára, rábizonyítva, méghozzá saját szavaival bizonyítva rá, hogy nagyképű és gonosz előítélettel viseltetik a humoros színpadi művek iránt. Az említett lap legutóbbi számában látom, hogy Sebestyén György nem a lényeges kérdésre válaszol, hanem meglehetősen idétlen módon a feleségemhez intéz nyílt levelet, korántsem azon az illedelmes hangon, amelyre pedig tánciskolai tanulmányaiból még jól emlékezhetnék. Én a humort — ha úgy látom, hogy jogtalan sérelem éri — eztán is meg fogom védeni, de közügyet családi térre nem vagyok hajlandó terelni, s ennek következtében nekem valamennyi Sebestyén közül ezentúl is csak a György fiúról lesz meg a véleményem.

Tabi László

---

* Fenti nyilatkozat közlését a Béke és Szabadság nem vállalta, ezért vettem igénybe a Ludas Matyi nyilvánosságát.

Szerencsés színházi szezonvég

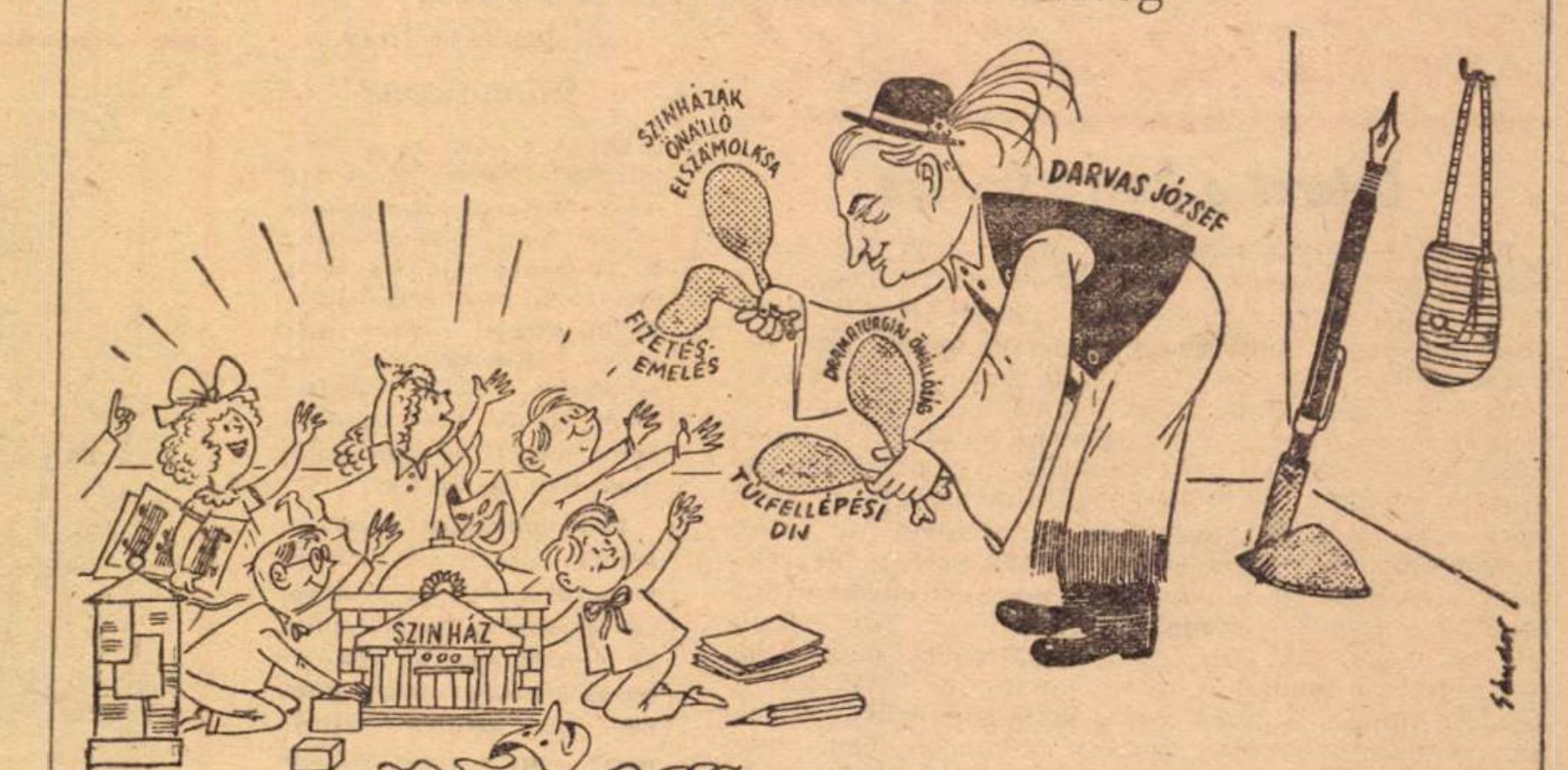

„Egy-egy szárnyat, combot nyújt a kicsinyeknek...“

A millenniumi emlékműnél

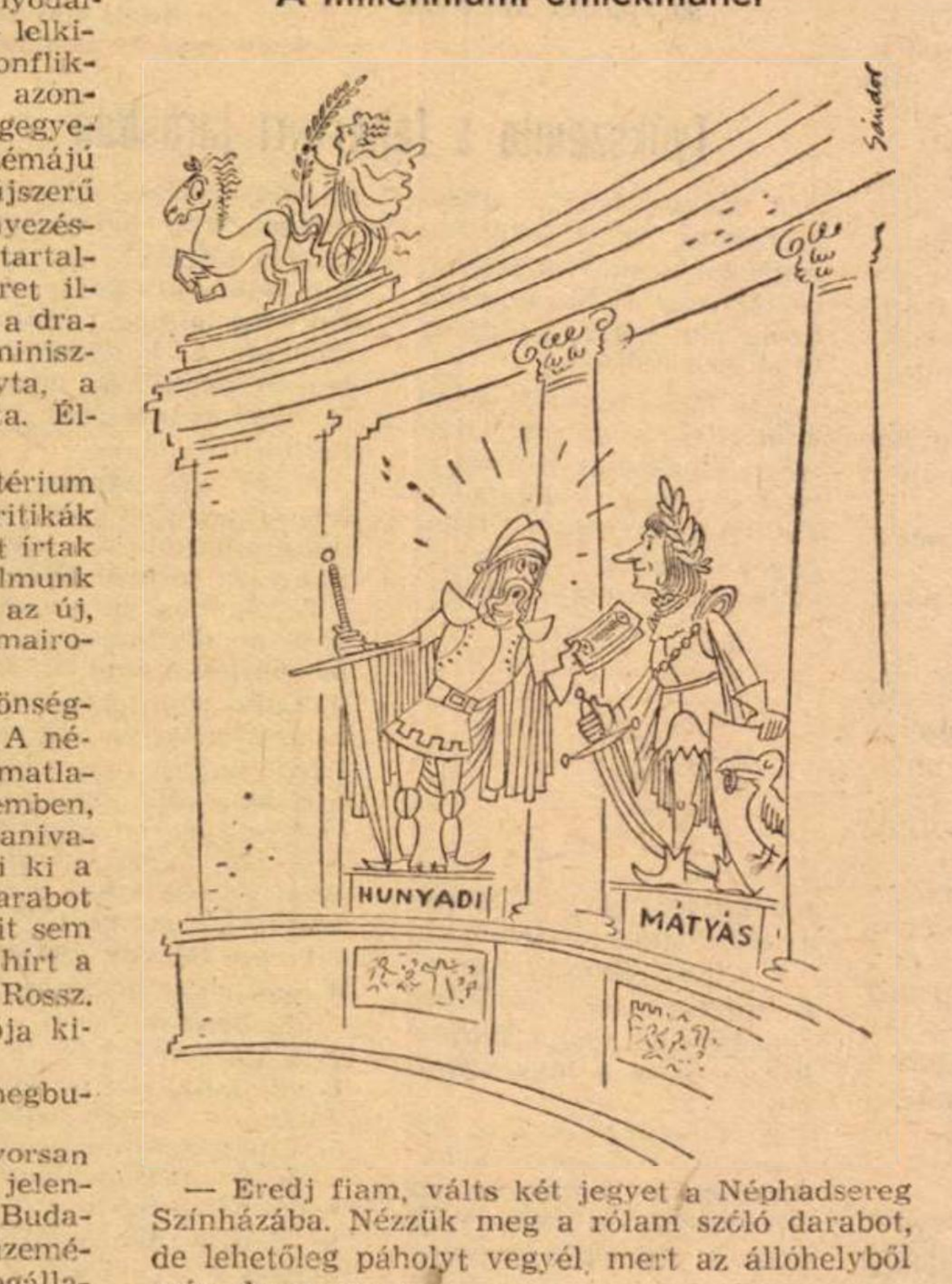

— Eredj fiam, válts két jegyet a Néphadsereg Színházába. Nézzük meg a rólam szóló darabot, de lehetőleg páholyt vegyél, mert az állóhelyből már elegem van...

BOJAN STUPICA

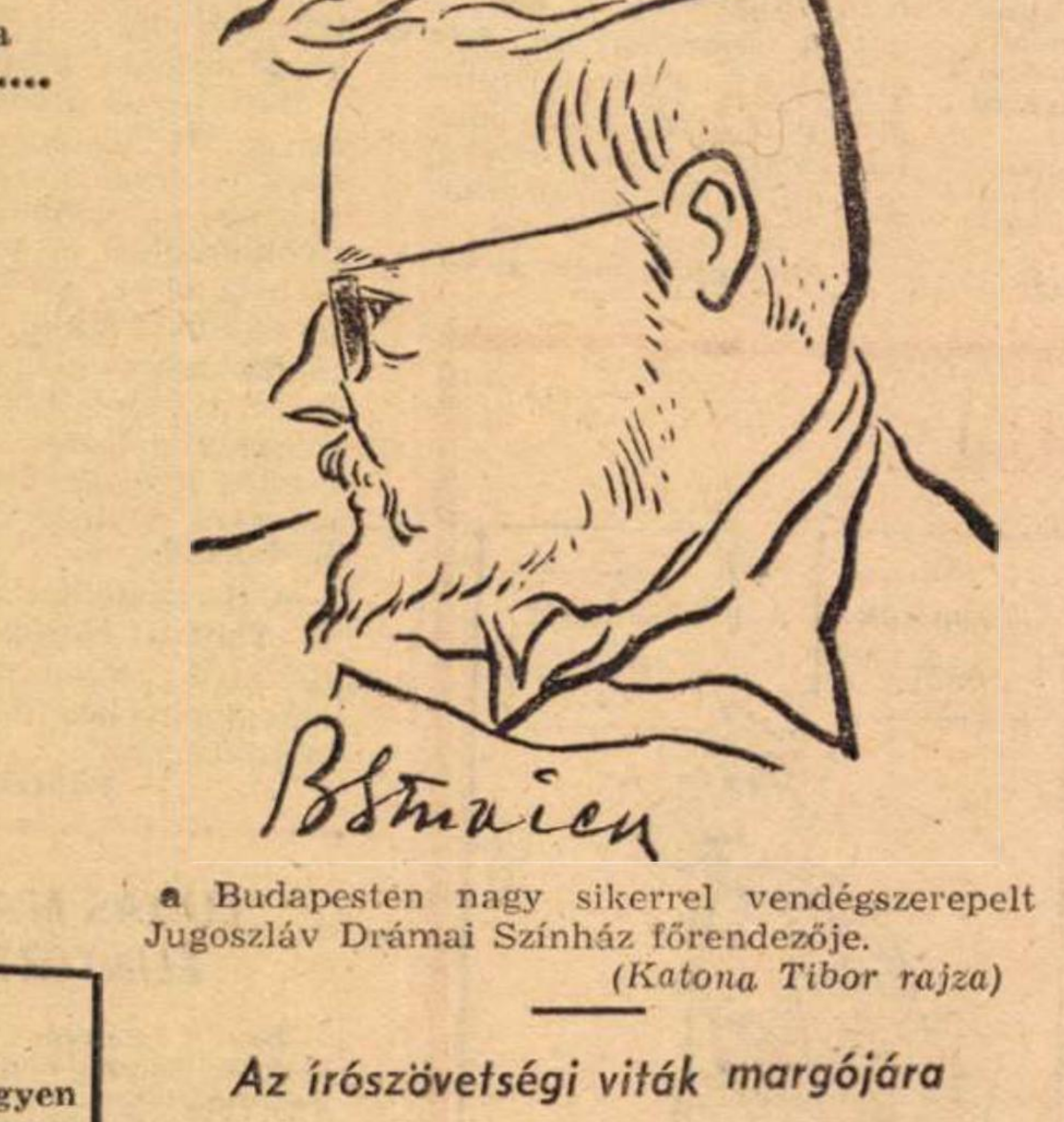

a Budapesten nagy sikerrel vendégszerepelt Jugoszláv Drámai Színház főrendezője.

(Katona Tibor rajza)

Az írószövetségi viták margójára

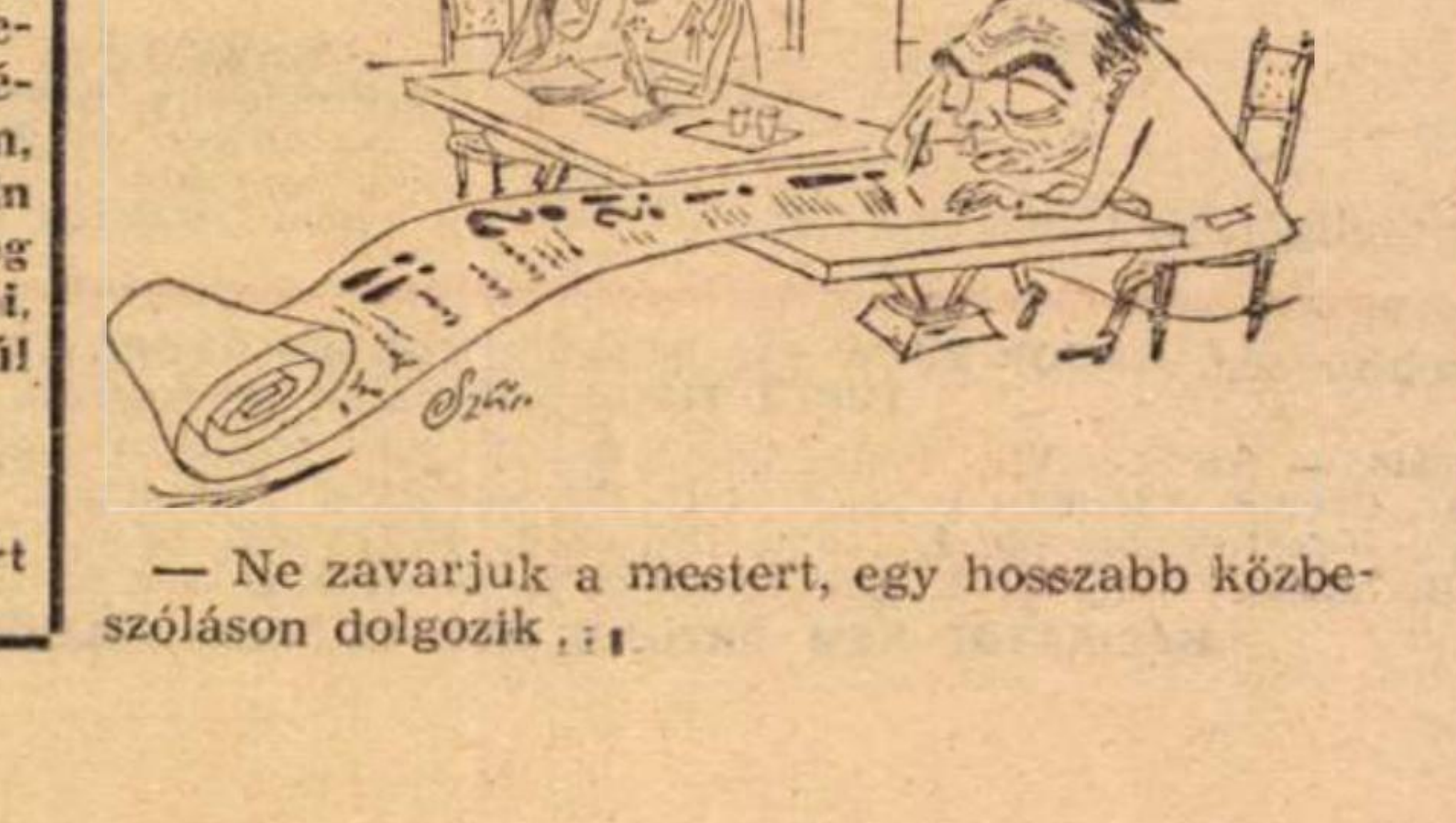

— Ne zavarjuk a mestert, egy hosszabb közbeszóláson dolgozik...

Londoni képeslap

Két hete énekelünk, táncolunk Londonban, két hete szidjuk a naponként négyszeri esőt, a vajban sütött birkahúst, s a megszokhatatlan balhajtást. Több Angliával kapcsolatos otthoni felvilágositás is az első két hétben „dőlt halomra”.

Otthon a KÖZÉRT boltvezető felesége egy kiló szódabikarbónát ajánlott, mikor könnyek között búcsúzni jött hozzám, s szipogva mondta: „Vidd el édes fiam, jó szolgálatot tesz majd, az angol hússzeleteknek — tudod — kis része nyersen marad!” Nem igaz. Nagy része marad nyersen. Erre már a La Manche-csatornán, a „Prince Baudin” fedélzeti éttermében, első angol ebédünknél rájöttünk. Akiknek viszont merő jóakaratból szétosztottam a KÖZÉRT-es néni szódabikarbónáját, azok a csatorna közepén, a hullámzás elkezdődtével jártak rosszul. Hajóútunk azon órájában, mikor az utasok leginkább a „Ladies” és „Gentlemen” feliratú helyiségek iránt érdeklődtek, a szódabikarbónások mind a hajókorlátnál tülekedtek, s lehajtott fejjel áldoztak a tengeribetegség istenének. Egy fényképész nagy gonddal állította be gépén a nem mindennapi látványt — de mielőtt exponált volna, rendíthetetlen cikcakkban a korláthoz rohant, s maga is szolidaritást vállalt a fényképtémával. A tartózkodási helyüket elvesztett gyomrok Londonban csak napok múlva nyugodtak meg.

Itt a birkapecsenye keltett izgalmat. A birkapecsenyéről tudni kell, hogy az itt, Angliában csak a legkedvesebb vendégeknek jár, egyébként is a legnívósabb és legdrágább húsfajta. A szabadkozást és a sertéshúskészítményhez ragaszkodást így részünkről szerénységnek vették. Azóta tárgyalások történtek a szálló igazgatóságával a birkapecsenyét illetően. A tárgyalások eredményességéhez nem fér kétség, most már csak ebédre és vacsorára tálalnak birkahúst.

Az angol nép régóta híres tisztaság-szeretetéről. Tiszták az utcák, tiszták a szobáink, s állítólag a szappanfogyasztás egy főre eső rekordját még mindig angol ember tartja. Egyedül Ferrari Lacinak van nagyon rossz véleménye a tisztasági hadjáratról. Frissen előhívott filmtekercsét a fürdőszoba kádjába helyezte, hogy jó otthoni fényképész szokás szerint a film a kádban szabaduljon meg a fölösleges vegyszerektől. Később, mikor a filmtekercset képek nélkül, teljesen átlátszó állapotban találta, szörnyű haragra lobbant. A takaritólány indokolása viszont teljesen logikus volt. A kád a tisztálkodás céljait szolgálja. Ő tehát forróvízzel segitette elő a film tisztává válását.

Az angol ember híres önfegyelméről. Az Állami Népi Együttes előadásai viszont arról híresek, hogy itt minden angol néző elveszti önfegyelmét. Önfegyelmükből annyi maradt meg, hogy amíg a műsorszámok folynak, kifejezéstelen arccal ülnek, úgy legalább, mintha egy közlekedési balesetnek lennének tanúi. A műsorszám végén viszont vörösre tapsolják tenyerüket, s kiabálásokkal, füttyögéssel hívják ismétlésre az énekeseket, táncosokat. Az egyik nagy londoni lap meg is írja: „Ez a nagyszerű előadás az első Londonban, ahol a közönség az ünneplésben legalább annyira kimerül, mint maga az együttes”.

Mindnyájan nagy tisztelettel bámuljuk a földalatti automata-jegyváltó gépét. Négyféle nyílás, hatféle jegy, ha nagyobb pénzkarikát dobok be, kis gyomorkorgáshoz hasonló zaj után, még vissza is ad a remek szerkezet. Pompás gép, mint mondják évtizedek óta hiba nélkül működik. Próbára teszem az öreg masinát — gondoltam magamban — s óvatosan egy magyar tízfillérest dugtam a gép nyílásába. Ilyen még nem történt. A gép, mint az őrült hőhögni kezdett. Köpködte, hányta, okádta a jegyeket, én úgy álltam ott a jegyhalom közepén, hogy nyelni sem tudtam. Rendőr szabadított ki, utcaseprő seperte le rólam a jegyeket s percekig alig tudtam megnyugtatni a rendőrt, hogy nem haragszom.

Hegyi Imre,

a Magyar Állami Népi Együttes tagja

Le a bürokráciával!

Őrjárat a kenyérfronton

Mielőtt a kenyérfront egyik nyúlfarknyi szakaszán összegyűjtött észrevételeimet elmondanám, megkérem az élelmiszeripari minisztérium kenyérfelelőseit, hogy amit kenyerünk ügyében elmondandó leszek, úgy vegyék, mintha saját szemükkel látták volna azt, amit én láttam és tapasztaltam. Kérem továbbá, hogy az általam szemrevételezett „kenyértámaszpontokra” ne küldjenek ki ellenőröket, mert az eddigi tapasztalatok szerint az ellenőrök hadától sem a kemencék ókori állapota, sem pedig a kenyér újkori „minősége” nem fog megjavulni. Nem ellenőrökre várnak ezek a megrokkant kemencék és a kemencékben tönkrenyomorított kenyerek, hanem azonnali intézkedésre. Tűrhetetlen állapot, hogy a kenyér, ez a legaktívabb népnevelő, sok helyen a gondatlan kezelés miatt úgy kerül forgalomba, mint a zsákbamacska: sohasem lehet tudni, mit rejteget a belseje. Azokban a kenyerekben, amelyeket a vidéki fogyasztók az ország különböző részeiből küldözgetnek bürokrácia rovatunkhoz, jancsiszegtől a Juliska hajtincséig minden megtalálható. Ennek nemcsak egyes sütőipari dolgozók hanyagsága az oka, hanem a vidéki sütőipar mostoha helyzete is.

Négyen szemléljük a 42/13-as galgamácsai telepet. A megyei tanács instruktora, a járás sütőipari igazgatója, a helyi tanács elnöke és jómagam. Az épület, melyben a 42/13-as sütőrészleg működik, roggyant vályogfalaival alig bírja már a ránehezedő födémet. A műhely belseje szűk és korszerűtlen. Kettős kemencéje régen megette már a kenyere javát. A szűk helyiségben tótágast áll minden. A kerítésnélküli udvaron szén és salakhegyek ejtik bámulatba a kíváncsi nézelődőt. Ezekből az országszerte szabadon tárolt szénhegyekből az idő vasfoga és *a szomszédok leleményessége kalóriában* majdnem annyit megemészt, mint az üzemben levő kemencék.

Azalatt az idő alatt, amíg én a széntárolás ilyen megoldásában gyönyörködtem, a megyei instruktor megállapította a következőt:

1. A szita ugyanúgy, mint sok más vidéki kis pékségben, használhatatlan.

2. A „ster-kenyér” sütésdíjának jelentős részét a pékségben eltulajdonították.

A másik galgamácsai sütőüzemben már nem ért bennünket meglepetés. Minden ugyanúgy volt, mint az előzőben. Még a ster-csalás is pontosan „klappolt”. Nem akarok ismétlésekbe bocsátkozni, ezért csak annyit mondok el, hogy az ikladi és püspökhatvani péküzemekben ugyanilyen körülmények között nyomorítják meg a vidéki dolgozók mindennapi kenyerét.

Ezekkel a főként házikenyér-sütésekre berendezett és ma már korszerűtlenné vált apró sütödékkel nem lehet „nagyüzemesdit” játszani. Nem lehet, mert ennek a játéknak elsőfokon a kenyér, végső fokon pedig a fogyasztó issza meg a levét. *Korszerű kisüzemek* létesítése nélkül ugyancsak hiába püföljük a sütőipart...

Bernáth Ede

Narancsízű dinnyelekvár

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy valaki az élelmiszeriparban, pontosabban a budapesti Gyümölcs- és Főzelékkonzervgyárban, aki új ötleteken törte a fejét. Ült, gondolkodott, morfondírozott magában, mígnem fejtörését siker koronázta. Egy szép napon megjelent a Múzsa, minden gondolkodók legfőbb segítője. Beóvakodott a kulcslyukon, odasuhant a gondterhelt férfiúhoz, átölelte, homlokon csókolta — már mint ahogyan ezt a Múzsák oly gyakorta tenni szokták — s valamit a fülébe súgott.

Barátunk homlokára csapott és a Múzsa csókjától illetetten és ihletetten óriási tettet vitt véghez: kiötlötte a NARANCSÍZŰ DINNYELEKVÁR elnevezésű világjelentőségű masszát. A csodamű gusztusos üvegekbe töltve meg is jelent a kirakatokban.

A vásárlók most már csak attól rettegnek, hogy újítónk nem hagyja abba és a narancsízű dinnyelekváron fellelkesülve utóbb még kitalálja a dinnyeízű narancslekvárt.

Amitől ugyanúgy mentsen meg bennünket az ég, mint a narancsízű dinnyelekvártól.

K. E.

Mikor lesz fény Sáripusztán?

Egy éve már, hogy Sáripusztára bevezették a villanyt. Ugyancsak ennyi ideje várjuk már, hogy a villany ki is gyulladjon. De ez a mai napig sem történt meg, pedig ígéretet kaptunk már bőven. Először múlt év augusztus 20-ra ígérték, majd január 1-re, legutóbb pedig májusi bekapcsolással hitegettek bennünket.

Ugy gondoljuk, hogy államunk nem azért vezettette be a villanyt a dolgozók lakásaiba, a tejüzembe, az önitatókhoz, az istállókba és kutakhoz, hogy sötétben botorkáljunk, hanem azért, hogy a villannyal elősegítsük a többtermelésért folytatott harcunkat.

Szalai János
Kéthely,
Sári-puszta Áll. Gazd.

Tyúkszemle a fehérvári járásban

A Székesfehérvári Járási Tanács végrehajtó bizottságának mezőgazdasági osztálya az alábbi szövegű körlevelet küldte a községi tanácselnökökhöz:

„Az FM elrendelte folyó évben is a baromfiállomány (tyúkféle) baromfipestis elleni védőoltását. Tudomásunkra jutott, hogy egyes községekben az állattartók elvonták baromfijaikat az oltás elől. Ezért az alábbiakat rendelem el:

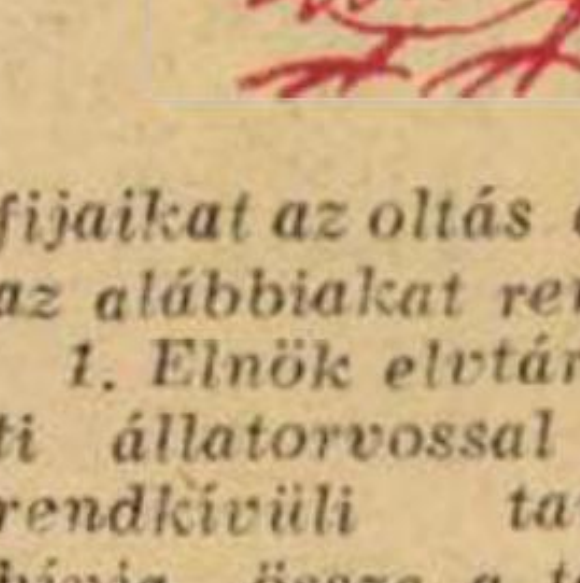

1. Elnök elvtárs a körzeti állatorvossal karöltve, rendkívüli tanácsülésre hívja össze a tanácstagokat.

2. A tanácsülésen az állatorvos ismertesse a baromfipestis népgazdasági jelentőségét és szervezzék meg a községi baromfiállománynak egyenkint való átvizsgálását.

3. A községi tanács névszerint, utca és házszám szerint írja össze az egyes tanácstagok körzetébe tartozó udvarokat.

4. A tanácstag egy este értesítse ki a baromfitartó gazdákat arról, hogy másnap reggel az odaérkezésig tartsák zárva baromfijaikat.

5. Másnap reggel a tanácstag keresse fel a körzetében lévő baromfitartó gazdák udvarát és ott a tulajdonossal közösen nézze meg minden tyúkféle szárnyát a könyökhajlásban és győződjön meg róla, hogy az oltás helye látható-e vagy sem.

6. Az átvizsgálás után írja fel az oltás helyét nem mutató baromfiak számát és azokat zárassa be külön.

7. Azokon a helyeken, ahol az oltatlanul maradt baromfiak száma tíz darabon alul van, figyelmeztesse az állattartót, hogy ezen baromfiakat mindaddig tartsák a többiektől elkülönítve és zárva, amíg azok beoltásra nem kerülnek. Ahol az oltatlanul maradt baromfiak száma tizen felül van, oda az állatorvos a helyszínre megy az állatokat beoltani.“

A körlevelet dr. Fodor István készítette és Kovács János, a mezőgazdasági osztály vezetője írta alá.

A körlevél azonban hiányos. Nincs ugyanis a körlevél negyedik pontjában meghatározva, hogy a gazdák baromfijai számára elrendelt reggeli kimenőtilalom vonatkozik-e a kakasokra is és ha nem vonatkozik, akkor vajon érvényesnek tekinthető-e kukorékolásuk, a reggel beköszöntésének jelzésére.

Baj van az ötödik ponttal is. Mi történik akkor, ha a tyúkféle nagyon szemérmes és vonakodik könyökhajlatát a pestis-bizottság előtt közszemlére bocsátani? Vajon folyamatba tehető-e ilyen esetben a tyúkféle hónaljának megcsiklandozása, vagy esetleg a meggyőzés módszerével kellene megpróbálkozni?

A Székesfehérvári Járási Tanács mezőgazdasági osztályán ilyen bürokráciával akarják letörni a bürokráciát?

Fábián Ferenc

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

Özv. Balogh Józsefné (Gyula, Sándor-hegy 28.) a beszolgáltatott sertése után járó árkülönbözetet az Állatforgalmi Vállalattól megkapta.

Lőrincz András (Rohod) elkallódott békekölcsönkötvényeit az OTP-től megkapta.

Turós János (Ozora) és Kmetovity István (Tampa, Széchényi u. 2.) elmaradt prémiumát az Állatforgalmi Vállalat kifizette.

Az már más

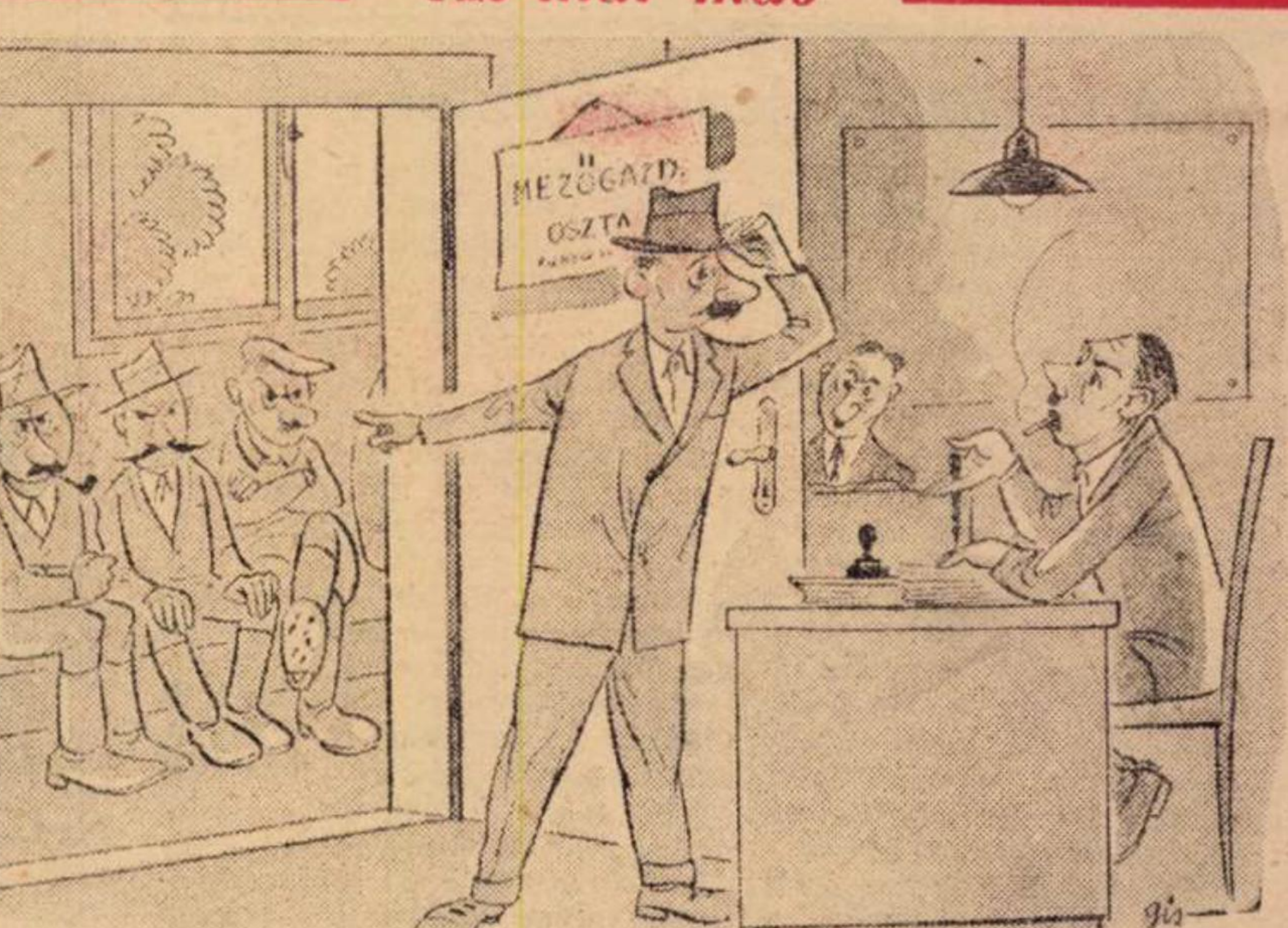

— Aratás idején váratják az embereket?
— Nincs semmi baj. Aratási ügyben várnak...

Egyszerűbb számlázást!

Szövetkezetünk villanyszerelési, erőátviteli és érintésvédelmi munkát végez. Ezenkívül rádiót javítunk és elvégzünk minden villannyal kapcsolatos munkát a lakosság és a közületek részére.

Jelen levelünkkel nem akarunk ingyen reklámot szövetkezetünknek, csupán ismertetni akarjuk, hogy milyen bonyolultan, milyen bürokratikus módszerekkel kell dolgozni egy szövetkezetnek. Sorainkkal hozzá akarunk járulni a bürokrácia elleni harchoz.

Lássuk csak miről van szó! Jelentkezik egy üzem. Elromlottak a motorok... Meg kell javítani a védőföldelést. A munka elvégzése könnyű feladat, a szakadminisztráció azonban már nagyon nehéz. Először tanulmányozzuk a megrendelést és a helyszínen rajzot készítünk. Ezután költségvetést kell készíteni, ezt a féllel el kell fogadtatni. Következő lépés: a Beruházási Bankkal vissza kell igazoltatni a munkát. A bankon belül is sok bürokrácia van, mert gyakran nem tudják eldönteni, hogy a villanyszerelési munka építőipari tevékenységnek számít-e, avagy sem. Van ugyanis egy rendelet, amely építőipari munkának csak azt a villanyszerelést tekinti, amely az épület megvilágításával van összefüggésben.

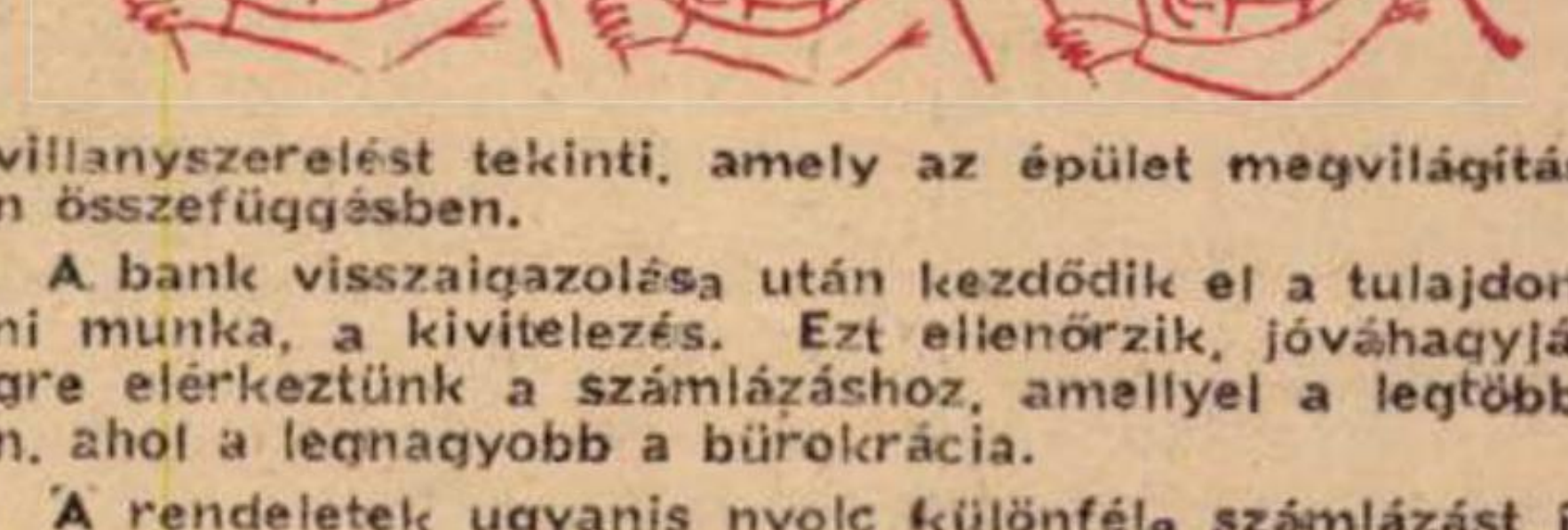

A bank visszaigazolása után kezdődik el a tulajdonképpeni munka, a kivitelezés. Ezt ellenőrzik, jóváhagyják és végre elérkeztünk a számlázáshoz, amellyel a legtöbb baj van, ahol a legnagyobb a bürokrácia.

A rendeletek ugyanis nyolc különféle számlázást írnak elő. Vegyük sorra! Ha a szövetkezet állami vállalatnak végez építőipari tevékenységet, akkor úgynevezett „BUVÁTI bruttó”, ha azonban kommunális építőipari tevékenységről van szó, akkor „BUVÁTI nettó” alapon kell számlázni!

Ha finommechanikai munkára kapunk megbízást: a helyiipari minisztérium 1003-as rendeletét kell figyelembe vennünk. Menjünk tovább! Az állami vállalatok építőipari tevékenységénél a KGM 2124-es számú rendelete a mérvadó, míg ha a szövetkezet más szövetkezetnek végez munkát, akkor az ÉM. 102. sz. rendelet alapján készül a számla. Ha viszont a szövetkezet service jellegű munkát végez, akkor az 1002. KIM. rendelet alapján kell számlázni. Vigyázni kell azonban arra, hogy a szövetkezet nagyobb service-jellegű munkánál ne ezt a rendeletet vegye figyelembe, hanem a helyi service-árjegyzéket használja.

Mondanom sem kell, hogy minden számlázási módszernél más és más szorzókulcs és értékszámítás van. Az is természetes, hogy e sok rendelet miatt külön adminisztrátorokat és kalkulátorokat kellett beállítani, hiszen csak állandóan ezzel foglalkozó dolgozók ismerhetik ki magukat a különböző utasítás- és határozathalmazban.

Többször fordultunk felettes szerveinkhez azzal a kéréssel, hogy egyszerűsítsék a sok rendeletet, vonják össze a különböző számlázási utasításokat. Nem történt intézkedés: úgy nálunk, mint más szövetkezetben túlteng a számolgatás, az aktázás, levelezés. Azoknak, akiknek nyolcféleképpen kell számlázni, bizony nagyon sok karilt kell bevenniök, hogy elláthassák munkájukat.

Páci Béla,
a „RÁVISZ” KSZ elnöke

Selejtes „Utitárs”

Június 19-én feleségem betért a pápai Kossuth utcai KERAVILL-boltba, hogy kisfiam számára egy fényképezőgépet vásároljon. A kiszolgáló egy „Utitárs” márkájú gépet tett le a pultra. Azt a kérést, hogy a gépet bontsa ki és közelebbről is mutassa meg, nem teljesítette. Feleségem ennek ellenére elhozta a gépet, feltételezve, hogy amit a fogyasztónak eladnak, az csak jó lehet. Csalódott. Amint a mellékelt használati utasítás szerint a gépet működtetni akartuk, a hátsó bakelit részéből egy darab kiesett, tehát a fényképezőgép törött volt. Még aznap délután a fiam visszavitte a gépet a KERAVILL-boltba, de elutasították, mondván, hogy a gép jó volt. Másnap a feleségem személyesen vitte vissza a gépet, de a KERAVILL-bolt a pápai Kiskereskedelmi Vállalathoz küldte azzal, hogyha ott beleegyeznek, akkor kicseréli. Az említett hivatal Kiss nevű munkatársa szintén elutasította a fényképezőgép kicserélését.

Eddig a történet! A gép most is nálunk van. Törött állapotban nem használható, hiszen a törésen keresztül fényt kap a lemez.

Szerintem a mi kereskedelmünk nem dolgozhat ilyen lélektelenül és ilyen eszközökkel. Ha a bolt dolgozóinak az volt a célja, hogy egy selejt-darabot valakinek a nyakába sózzanak, akkor megelégedéssel vehetik tudomásul, hogy ez sikerült. Nem hiszem, hogy a KERAVILL központja helyeselné pápai boltjának ezt az erősen kifogásolható eljárását.

Laczó Sándor
igazgatótanító, Pápadereske.

Nem az iskolában történt...

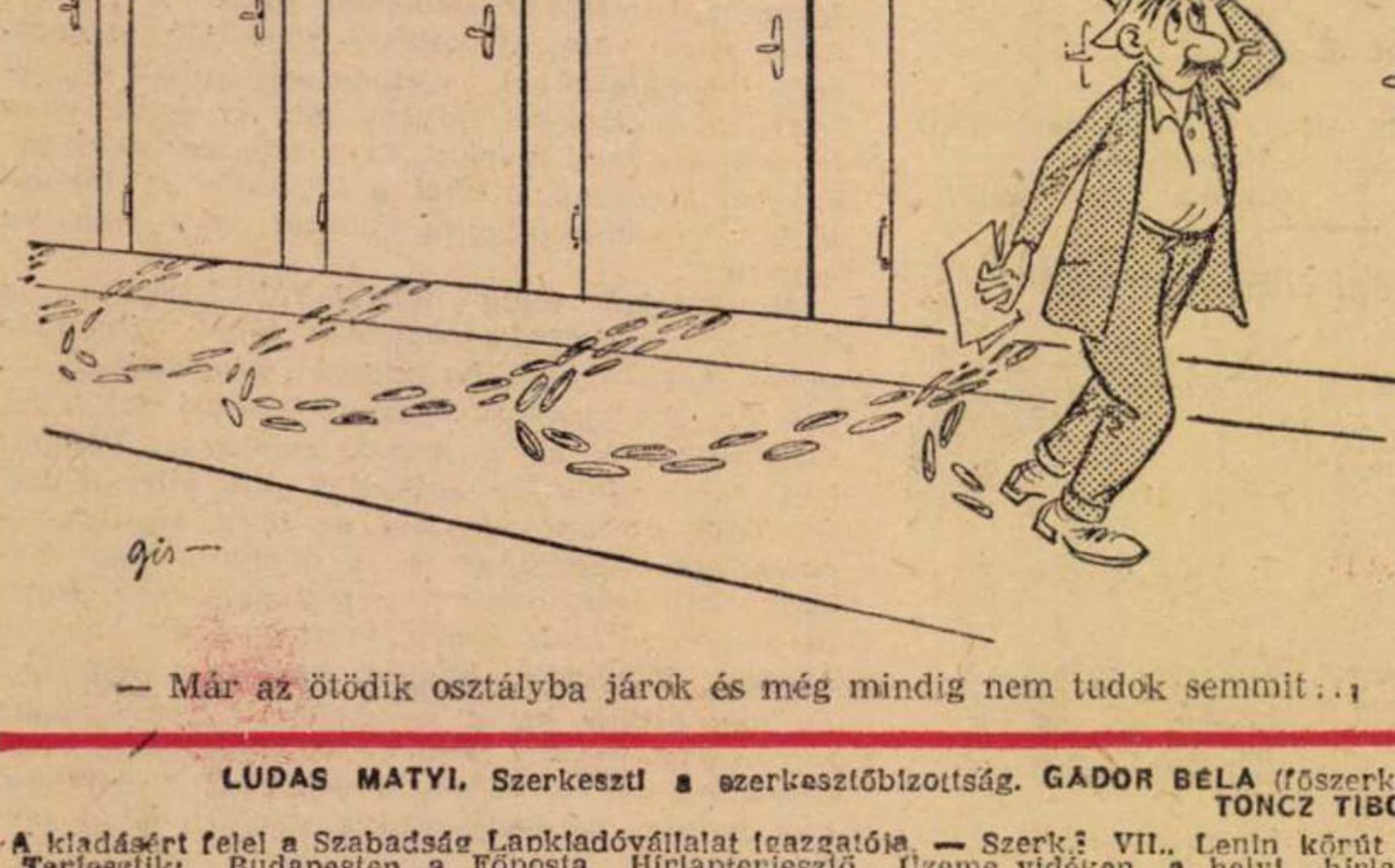
TERMEL. SZÖVET. OSZT.
TALAJJAVIT. OSZT.
ÁLLATTENY. OSZT.
NÖVÉNYTERM. OSZT.
GÉPÁLLOM. OSZT.

— Már az ötödik osztályba járok és még mindig nem tudok semmit...

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TÓNCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11. Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8,40 Ft. Csekkszámlaszám: 5170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám 409 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.